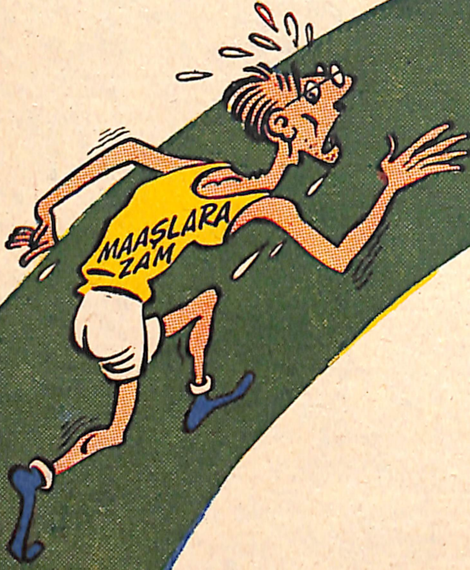
Akbaba

58- 330

Fâsit dalre!

Memur — Artık iflâhım kesildi... yetişemiyeceğim!

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

cem'an 800.000 lira

TÜRKİYE

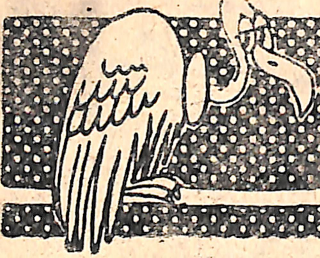

BANKASI

FAAL d - 454

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 330 C.: 13 10 TEMMUZ 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

İnönü'nün Mazisi

BÜYÜK Millet Meclisinin son oturumu Samet Ağaoğlu için talihsiz geçmiştir. Ara seçimleri konusunda C.H.P. Liderinin karşısına çıkan Devlet Vekili:

— İsmet Paşa kürsüye gelmemeliydi, dedi, onu görünce, ister istemez maziyi hatırlıyoruz!

İktidarın talihi var. Yüz seksen muhaliften bir kişi kalkıp da soramadı:

— Hangi mazi Samet beyefendi?..

Bu suçlu maziyi Meclis tutanakları arasına gömmek politika insafına bile sığmaz. Hiç olmazsa bizim tarafsız kalemimiz anlatsın!

İnönü'nün birkaç mazisi vardır: Henüz adsız bir kurmay zabiti iken Golç paşaları, Müşir İzzet paşaları hayran eden gençlik mazisi. Bu, günün dedikodusu değildir, bırakalım.

İnönü'nün asıl mazisi, Miralay İsmet Beyle başlar.

Onu, Kurtuluş kavgasının ilk günlerinde, asker şahsiyetini aşan bir kanun ve nizam adamı olarak tanıyoruz: Savaşı, Çerkez Etem çetelerinden alıp orduya teslim ediyor!

Millî mücadelenin ilk zaferi de onun ismini taşır: Atatürk'ün «Milletin ma'kûs talihini yendin» diye destanlaştırdığı meydan savaşı, yine Atatürk'ün yakıştırmasiyle ona soyadı olmadı mı?

Zafer ordularının ünlü kumandanlariyle yaptığı Mudanya mütarekesinde onun imzası vardır.

Bize, adalet istiklâlini bile çok gören büyük devletlere, Duyûn-u Umumiyeyi bile yalatan Lozan muahedesini de o mühürledi.

Sonra?.. Yanmış, yakılmış bir bozkır ortasında görüyoruz onu... Bütçesi ikiyüz milyonu, insanı on iki milyonu bulmıyan bir devletin Başvekilidir!..

Malatya, Nazilli basma fabrikaları, Bakırköy Mensucat fabrikaları bu yoksul toprak üstüne o yoksul yıllarda kuruldu.

Kırıkkale silâh fabrikasının, Karabük demir fabrikasının harcı da o kurak hazine içinde yoğuruldu.

İlk şeker fabrikalarımız, yine o mazi, o fakir mazi içinde yükseldi.

Daha sonra?.. Keçi yolu geçmeyen sarp dağları demiryollariyle birbirine bağlayan da yine o, yine o suçlu mazi değil mi?

Etrafımıza bakalım: Bizim diye öğündüğümüz ne var?.. Tünel mi? Tramvay mı? Elektrik mi? Telefon mu? Terkos mu? Kömür mü? Hepsi, bugün lânetle damgalanan o mazide Türk tabiiyetine geçmiştir.

30 Ağustos mazidir, 19 Mayıs mazidir, Cumhuriyet bayramı mazidir, daha dün, deniz üstünü düdük sesleriyle kaplayan, Mehterler çalıp çelenkler koyduğumuz Kapotaj bayramı bile mazi!

Mazi, mazi, mazi: Halkevinden halk odasına, Kız enstitüsünden Köy enstitüsüne, Devlet Tiyatrosundan Devlet Operasına kadar!

İkinci Dünya savaşının cehenneminden bile İnönü'nün o affedilmez mazisinde kurtulmadık mı?..

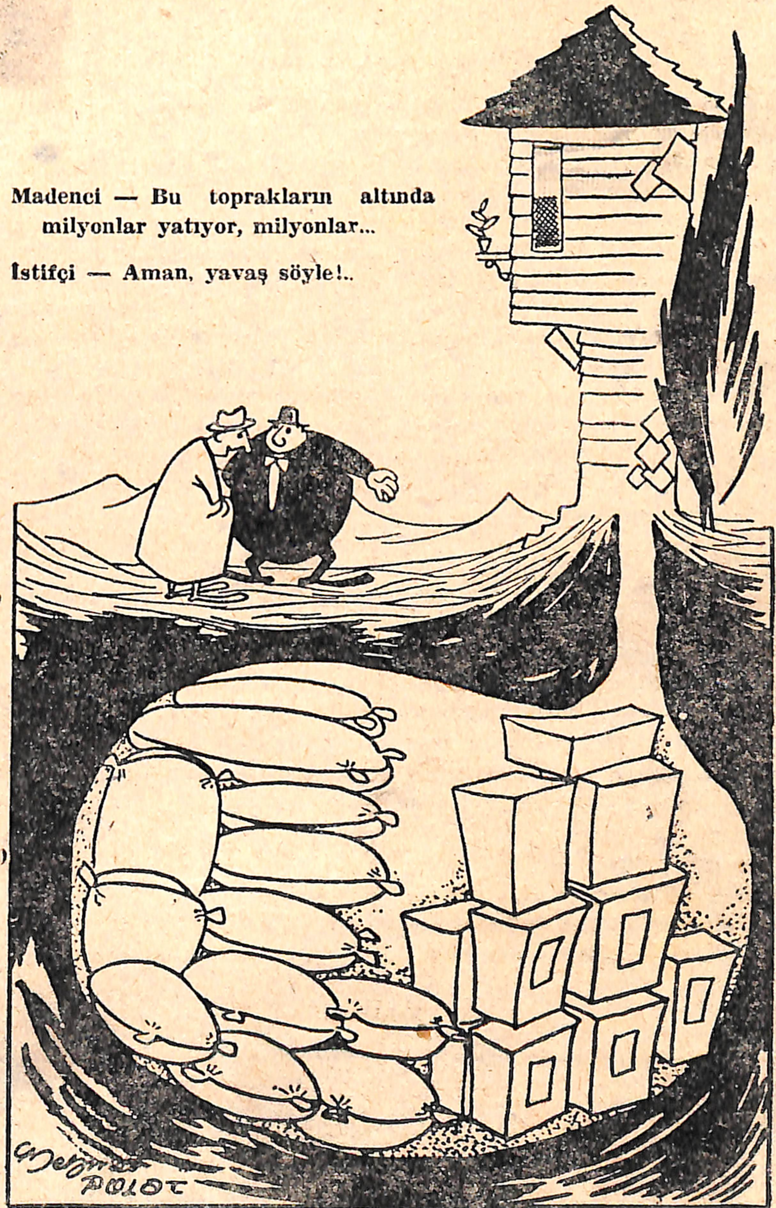
Ve nihayet demokrasi... Ve nihayet Demokrat Partiyi iktidara getiren 1950 seçimleri!..

Haaa, durun, durun, durun. Bir ihtimal daha var; yoksa Samet Ağaoğlu dostumuzun, kuyruklu halimize bakarak, bir türlü affetmediği, evirip çevirip İnönü'nün sırtına yüklemek istediği suçlu mazi bu mu?

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Madenci — Bu toprakların altında milyonlar yatıyor, milyonlar...

İstifçi — Aman, yavaş söyle!..

Doktorların Kongresi!

GEÇEN haftalar içinde, Tabipler Birliği kongresi toplandı. Hem de şöyle böyle bir Tabipler Birliği değil, bütün memleketi saran, Türkiye Tabipleri Birliği...

Ne mi oldu? Ne olacak, çoğunluk olmadı!.. Yani 45 kişilik bir çoğunluk olmadı ve kongre başka güne kaldı!

Ama, o akşam bir toplantı daha oldu: Eczacıbaşıların kongre şerefine verdiği kokteyl...

İşte, gündüz olmayan çoğunluk, akşam, bu toplantıda hem de fazlasiyle oldu!

Gerçi ikisinde de çeneler oynıyacaktı ama, birinde lâfla, öbüründe havyarla!.

Kokteylde, Birlik başkanı Ahmet Rasim Onat, gündüz gelmeyen bir doktora sordu:

— Maşallah, kongreye gelmedin ama..

Arkadaşı, başkanın sözünü kesti:

— Üstad, bilirsin: Ramazan günü, zengin konağına yan gelen Bektaşi her akşam sahur davulu ile kalkar, ev halkiyle beraber tıka basa karnını doyururmuş. Bir gün sabrı tükenen beyefendi sormuş:

— Erenler, oruç tutuyor musun?

— Hayır efendim.

— E, mademki oruç tutmuyorsun, ne diye zahmet edip sahura kalkarsın?..

Bektaşi babası, pişkin bir sükûnetle:

— Yoook, erenler, demiş, Allah affetsin, farzı kaçırıyoruz, bari sünneti kaçırmıyalım!

Sayın doktor, viskisinden bir yudum alıp ağzına birkaç da fıstık attıktan sonra bir kahkaha savurdu:

— Doğru değil mi sayın başkan?..

ÇİMDİK

olaylar Alaylar

Karakolda ayna var!

ŞU insanlar, sopadan bir türlü kurtulamıyacak mı? Nedir çektiğimiz? Yeniçeri zamanında karakullukçunun, subaşının sopası. Nizam-ı Cedit zamanında zaptiyenin sopası. İstibdatta inzibatın sopası. Meşrutiyette jandarmanın sopası. Cumhuriyette polisin sopası. **Demokraside, emniyet memurunun sopası.**

İşin saklanacak, gizlenecek hiç bir yanı kalmadı. Ama hiç kimsenin de kılı kıpırdamıyor. Herkes:

— Adaam sen de... Kimbilir nasıl kaşınmıştır da, dayağı hak etmiştir, diyor.

Demokrat İzmir Gazetesine bir ihbar yapılmış. Bu ihbara göre, İzmirde Niyazi Erar adında bir posta dağıtıcısını, Aziziye karakolunda döve döve adamın karaciğerinden kan gelmiş. Posta dağıtıcısı bu yüzden öldü, deniyor.

Asıl şaşılacak olanı şudur: Bu haberi, bakınız Demokrat İzmir gazetesi nasıl veriyor:

«Halkın huzur ve emniyeti, memleketin sükûn ve asâyişini temin etmekle vazifeli bulunan bir müessesede kıyasıya adam dövülmesi, tüyler ürpetici bir hâdisedir.»

Bu yazıdan anlaşılan şudur:

— Biz, karakolda dayak atılmasına bir şey demiyoruz, atılsın atılmasına... Ancak vatandaş «kıyasıya» dövülmesin...

İçinizden şu soru gelmiyor mu?

— E, peki, kıyasıya dövülmesin de nasıl dövülsün...

— «Seni terbiyesiz seniii!..» diye azarlayıp, kıçına kıçına, kabasına, poposuna vursunlar, yeter!..

Elbette Demokrat İzmir gazetesi bunu anlatmak istemiyor ama, yazısından bu anlaşılıyor. Çünkü dayak, öylesine içimize işlemiş ki, bilinç altında bile olsa, hiç kimsenin kimseye dayak atamıyacağını düşünemiyor.

— Vatandaşın kılına dokunamazsınız! diyemiyoruz.

Gemi ve kadın

Gazetelerimizden birinin ilk sayfasında, her zaman gördüklerimizden, vücudünün onda dokuzu çıplak bir kadın resmi. Bu haspanın adı Yvonne Buckingham imiş. İngiliz artistiymiş.

— Ben gemiyim!.. diyormuş!

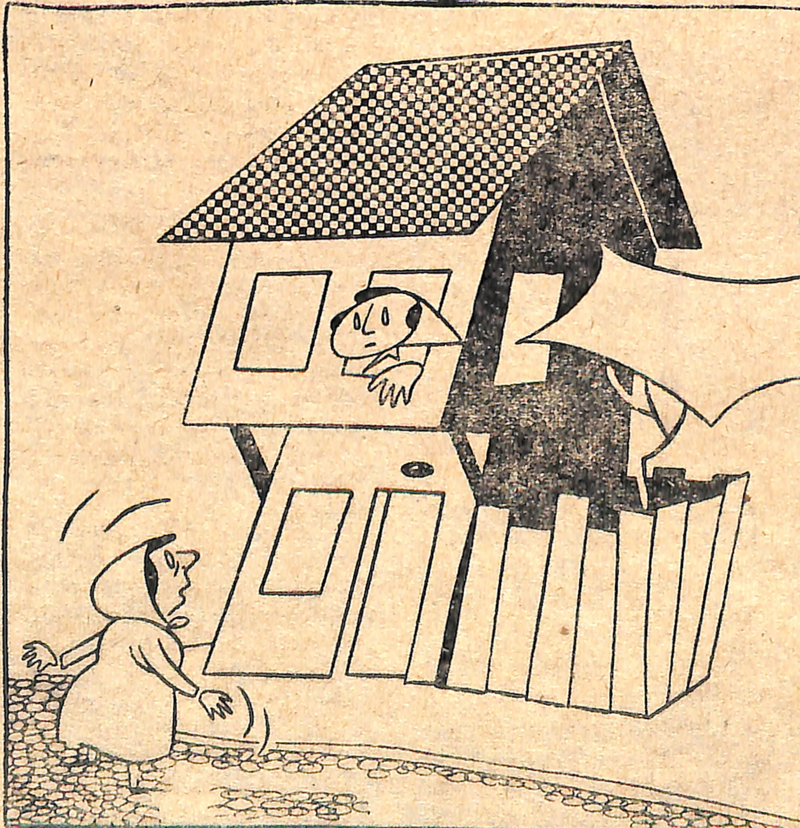
Evet, bu İngiliz güzeli kendisinin gemi olduğunu iddia ediyormuş Tanınmış İngiliz Gemi Sigorta Şirketi Lloyd kumpanyasına gitmiş, kendisini gemi olarak sigorta ettirmiş. Demek, kadının gemi olduğunu, sigorta kumpanyası da kabul etmiş.

Aklıma bizim gemiler geldi. Bizim gemileri de kadına benzetirsek, acaba hangi çeşit kadına benzetebiliriz? Son zamlardan sonra bilet paralarının yüksekliğine bakılırsa bizim gemiler ya kraliçe, ya prensestirler. Çünkü bu kadar çok parayı verip onlara binecek olanlar ancak ya krallar, ya prensler olabilir.

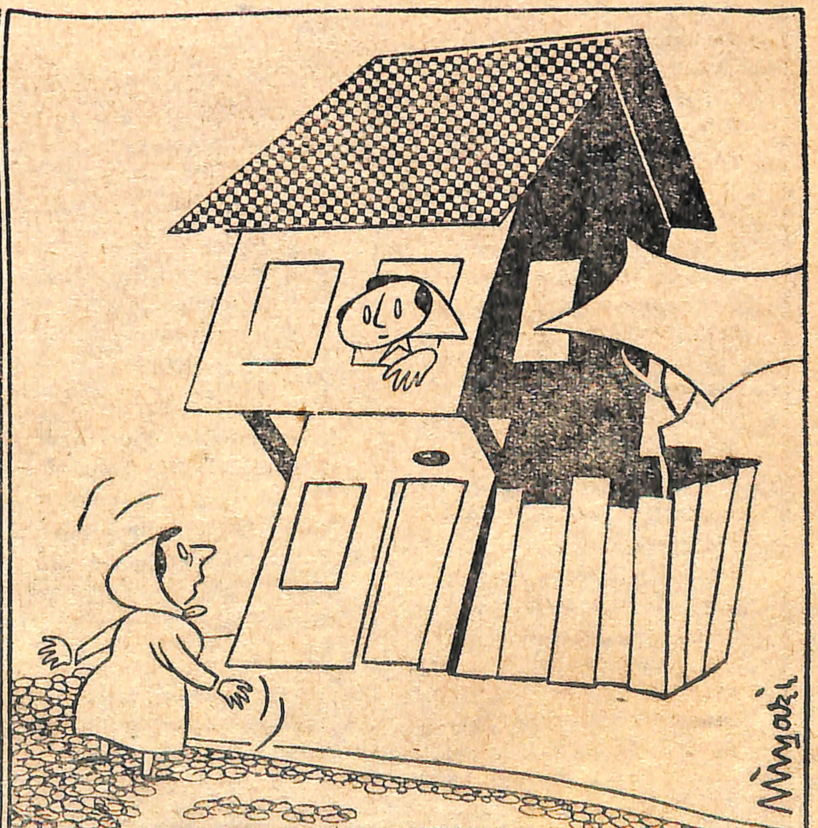
— Vallâhi meyhaneden değil karıcığım, otobüsten geliyorum!..

Eskiden...

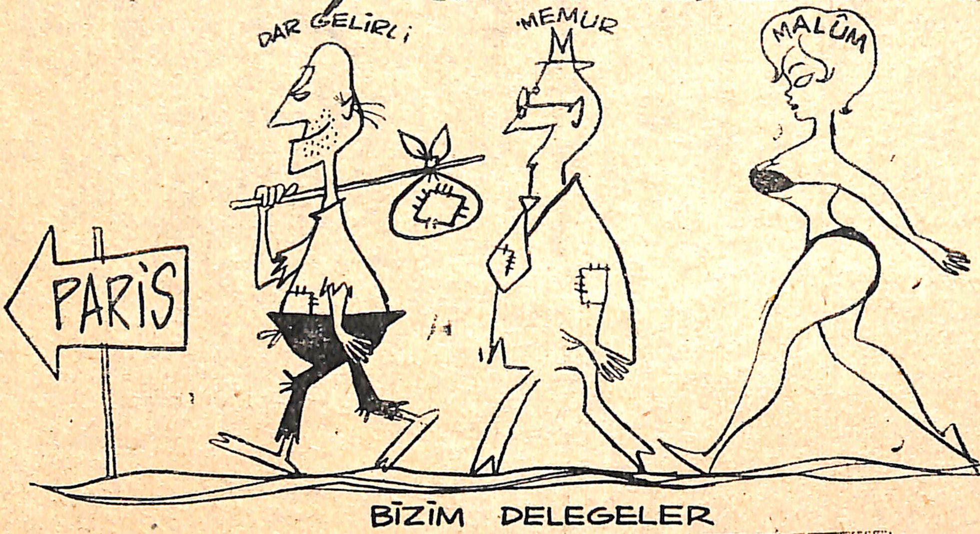

— Bekleriz valla Hasene hanımcığım, yarın bize buyurun da bir çift lâf edelim!..

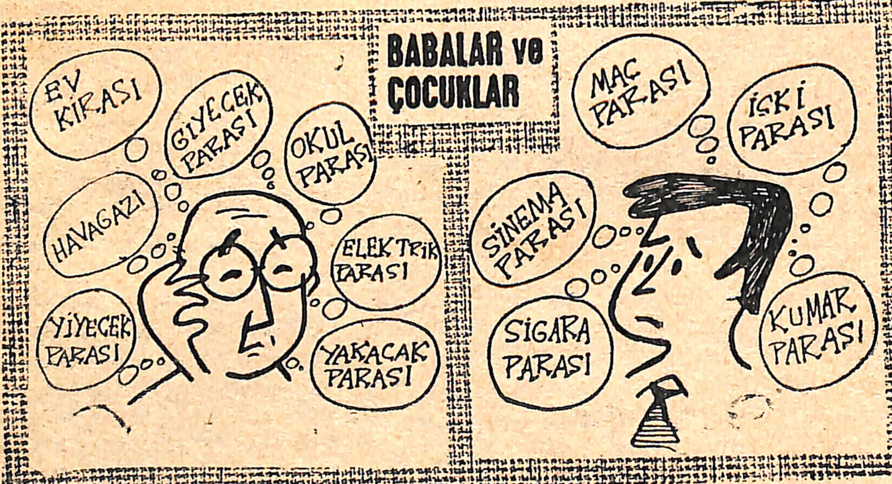
... Şimdi

— Bekleriz valla Hasene hanımcığım, yarın et kuyruğuna buyurun da bir çift lâf edelim!..

(Yalçın Çetin - Metin Gökçe)

Silindir Şapkaları Neden Uzundur?

KRAL olmak, kraliçe olmak, kraliçe kocası olmak, doğrusu zor iş.

Edinburg Dükü, yâni İngiltere Kraliçesinin kocası, kriket her nasıl oyunsa, işte bu oyuna çok düşkünmüş İngiltere ile Yeni Zelânda arasında kriket maçı varmış. Dük, yâni İngiltere Kraliçesinin kocası kriket maçına gitmek istiyor. Ama ne yapsın ki çok önemli bir protokol ödevi onu bekliyor. Bu protokol ödevine göre o gün at yarışlarına gitmesi gerekiyormuş.

— Görüyorsunuz ya krallık, kraliçelik, kraliçeye kocalık zor, çok zor iş. At yarışlarına gitmek gibi işler onları bekliyor. Zavallı Edinburg Dükü, kriket maçına bile gidemiyor. Dük düşünüyor, taşınıyor, hem protokolu yerine getirmenin, hem de kriket maçını görmese bile dinlemenin yolunu buluyor. At yarışlarında asillerin, kibarların giydikleri, silindire benzer, yüksek, uzun, açık renkli şapkalar var ya. Dük de giydiği bu şapkanın içine bir radyo yerleştiriyor. Böylece, at yarışlarına gidip protokolu yerine getirirken, bir yandan da şapkasının altındaki radyodan kriket maçını dinleyip keyfini yerine getiriyor.

Edinburg Dükünün canı, başka bir gün de belki futbol maçını seyretmek de istiyecek. Saraydan ona:

— Dük Hazretleri bugün ödeviniz kürek yarışlarına gitmektir! diyecekler.

Kraliçe kocası olmak zor iş doğrusu. Zavallı Dük Hazretleri televizyonlu gözlük takıp futbol maçını seyrederken, şapkasının altındaki radyodan da kriket maçını dinleyecek; hem de bir yandan kayık yarışlarında bulunup protokol ödevini yapmış olacak.

Siz, bu silindir şapkaların ne işe yaradıklarını bilir misiniz? Ben bilmiyorum. Çocukluğumdan beri neden bu şapkalar böyle up uzun yapılır, diye düşünür, dururum. Elbette bu şapkaları bu kadar uzun yapmalarının bir nedeni olacak.

Tekkelerin açık olduğu zamanlarda eli uzun bir adam derviş olmak merakına düşer. Önce Kadirî tarikatına girer, beğenmez. Ordan çıkar Rüfaî dergâhıda girer, beğenmez. Ordan çıkar, Nakşibendî tekkesine girer, yine beğenmez. Bektaşî olur, duramaz, çıkar. Bütün tarikatları denedikten sonra Mevlevî olur. Mevlevîlikte karar kılar.

Eli uzun adama bir gün sorarlar:

— Nasıl olup ta Mevlevîlikte kaldın?

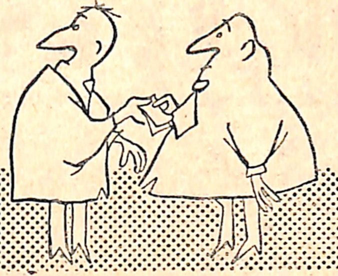
Eli uzun derviş şöyle der:

— Şimdiye kadar neden Mevlevî külâhları bu kadar uzun olur, diye düşünür dururdum. Kendim Mevlevî olduktan sonra, bunu anladım. Ne saklasan Mevlevî külâhına giriyor. Böyle uzun külâh varken ömrümün sonuna kadar Mevlevîlikte kalırım.

Geçit resmi törenlerinde silindir şapkalılara bakardım, bakardım da, bu şapkaların neden bu kadar uzun olduklarını bir türlü anlıyamazdım. Şimdi iş anlaşıldı. Demek silindir şapkalılar törenlerde bir yandan protokol ödevlerini yerine getirirlerken, bir yandan da silindir şapkalarının altına yerleştirdikleri radyoları, gramofonları dinleyerek eğlenip duruyorlar, keyiflerini yerine getiriyorlar.

RÜŞVET

ASMAALTI'ndaki büyük kumaş mağazalarından biri. Kapısı ortada, iki yanda geniş vitrini var. Vitrin camlarından, içerde top top kumaşlar gözüküyor. Döner, camlı kapıdan da raflardaki kumaş topları görünüyor.

Çarşı için daha erken sayılan saat. Bu saatte, hele kumaş mağazalarına, pek müşteri gelmez.

Mağaza çok büyük. Hava oldukça soğuk. İçerde büyük, borulu bir gaz sobası var. İki tezgâhtardan biri, gaz sobasının ayarını açıyor, öbürü, beyaz çubuklu mavi bir kumaş topunu «top, top, top!...» sesleri çıkarta rak açıyor. Topu açarken, ellerinin kumaştan tok ses çıkarmasından usta bir tezgâhtar olduğu belli. Kulağının arkasında küçük bir kurşun kalem var.

Kasadaki kız çıtı pıtı. Oradakilere çaktırmadan siyah saten iş elbisesinin cebinden lokma lokma koparıp çıkardığı simit parçalarını yerken, önüne açtığı gazetede, o günkü yıldız falına bakıyor.

Kumaş mağazasının sahibi camlı bir bölmeyle ayrılmış yerde oturuyor. Arkasındaki duvarda Arapça yazılı levhalar asılı. Patron, önündeki defterin yapraklarını çeviriyor, ara sıra deftere bir şeyler yazıyor.

Vitrinin önünde iki gölge belirdi. Kumaşlara bakıyorlar. Sağ kulağının arkasında kalem olan usta tezgâhtar müşteri kokusu almıştı. Yürüdü, döner kapıyı açtı, iki adam içeri girdi. Raflardaki kumaş toplarına bakmağa başladılar. İki kişiden bıyıklı olanı parmağiyle bir top gösterdi.

— İndirir misiniz şunu?

Tezgâhtar bir el attı. Tok sesler çıkartarak kumaş topunu açmaya başladı. Bıyıklı adam kumaşın iki yanına boydan boya basılmış markaya baktı:

— Bu kumaş İngiliz mi?

Tezgâhtar:

— Hayır beyim, dedi; İtalyan... Ama çok sağlam, çok güzel kumaştır. İngilizi aratmaz.

Bıyıklı adam başka sıradaki raftan bir top gösterdi:

— Şuna bakabilir miyim?

— Hay hay beyfendi.

Kumaşı indirdi. Bıyıklı adam kumaşı parmakları arasında muayene etti. Kapıya doğru kaldırıp güneşe karşı baktı. Sonra kumaşın iki yan sırasında basılı markasını okudu:

★ AZİZ NESİN ★

— Bu Ingiliz galiba...

— Hayır efendim, Fransızdır. Ama çok kibar, çok zarif bir kumaş. İngilizi aratmaz.

O zaman o konuşmayan bıyıksızı:

— İngiliz kumaşı yok mu?

— Var beyim, olmaz olur mu?

Başka bir raftan beş, altı top birden indirdi.. Kumaşları, merdiven basamaklarını iner gibi «pat, pat, pat» sesleri çıkartarak açmaya başladı.

— Bakın, okuyun beyim, «Meyd in Ingilend»

— Yerli kumaş yok mu?

Patron oturduğu yerden, gözlüğünün üstünden baktı:

— Var ama beyefendi hiç tavsiye etmem.

— Neden?

— Dayanmaz. İki günde rengi atar.

Patronun lâfının arkasını, tezgâhtar tamamladı:

— Bir kaç lira için... Ama yine siz bilirsiniz beyfendi. Çok iyi yerli kumaşlarımız da var.

Bu sırada içeri başka bir müşteri girdi .Öbür tezgâhtar da yeni girene doğru seğirtti. Yeni girenle, eski giren iki kişi bakıştılar. Sonra birbirlerinin boynuna sarıldılar.

— Ooo... Musacım...

— Oooo... İsmailcim.

— Yahu sen İzmir'de müfettiş değil miydin?

— Altı aydır İstanbul'dayım.

— Hayır murakıbım.

Biraz daha konuştular.

— Kumaş mı bakıyorsunuz?

— Evet...

— Ben de bir elbiselik bakayım, dedim.

Yeni gelene de öbür tezgâhtar kumaş göstermeğe başladı.

Önceki müşterilerden bıyıklı olanı bir İngiliz kumaşı, bıyıksızı da bir İtalyan kumaşı beğenmişti. İngiliz kumaşı kupondu, 580 liraya. İtalyan kumaşının metresi 86 lira...

— İki buçuk metre...

Tezgâhtar kumaşa makası atarken:

— Hayırlı olsun, güle güle giyinin!... dedi.

Bıyıklı adam cüzdanının çıkarırken, masada oturan patrona doğru yaklaştı:

— Kumaşların faturasını görebilir miyim?

Patronun rengi sarardı. Alt dudağı sarktı, titremeğe başladı. Zorla gülümsemeğe çalışarak:

— Fatura mı? dedi, şimdi malûm ya-

Beyfendiciğim... Faturası var tabiî...

Ama... Yalnız...

— Yerli kumaşı İngiliz diye yutturmağa utanmıyor musunuz?

Bıyıklı ile bıyıksız çantadan bir kâğıt çıkardılar, zabıt tutuyorlardı.

Sonradan gelen müşteri patrona yanaştı, yavaşça:

— Ne oluyor? dedi.

Yüzü sapsarı olan patron:

— Aman... dedi, siz tanıyorsunuz... Ocağınıza düştüm. Yoksa mahvolurum. Malûm ya bu kumaşlar...

Sonradan gelen müşteri:

— Dur bakalım, dedi, belki bir kolayını buluruz.

İki arkadaşına yaklaştı. Kulak kulağa bir şeyler konuştular. Sonra patrona geldi. Ona iki elini açarak on parmağını gösterdi. Patron ağlayacak gibi oldu.

— Çok...

Patronla fısıldaştılar. Sonra, iki mürakıbın yanına gitti. Onlarla fısıldaştı. Patrona geldi. İki elini açtı. Parmağının birini kıvırmıştı. Dokuz parmak gösteriyordu. Patron yine kulağına bir şeyler söyledi Elçi öbürlerine gitti. Bu fısıltılı pazarlık mağazanın ortasında, oradakilerin gözleri önünde oluyordu. Elçi. patrona altı parmağını gösterdi.

— Benimki bir iyilik dedi, on para aşağı olmaz diyorlar.

Patron kasadaki paraya baktı.

— Daha sabah, kasada para yok. Beş dakika müsaade etsinler. Bir çay içene kadar aldırtayım.

Patron, kulağının arkasında kalem duran tezgâhtara bir şeyler söyledi: O dışarı koştu. Öbür tezgâhtar çayları söylemeğe gitti.

Biraz sonra çaylar gelmişti. Murakıplar çaylarını içerken, içeriye iki müşteri girdi. Kumaş alacaklardı.

Tezgâhtar parayı getirip patrona verdi. Patron da elçiye verdi. Elçi de bıyıklı murakıba verirken, kumaşlara bakan iki müşteri parayı alan adamın üstüne atıldılar. Paraları alıp, numaralarına baktılar. Bir tanesi, cebinden çıkardığı zabıtta yazılı numaralarla paraların numaralarını karıştırdı.

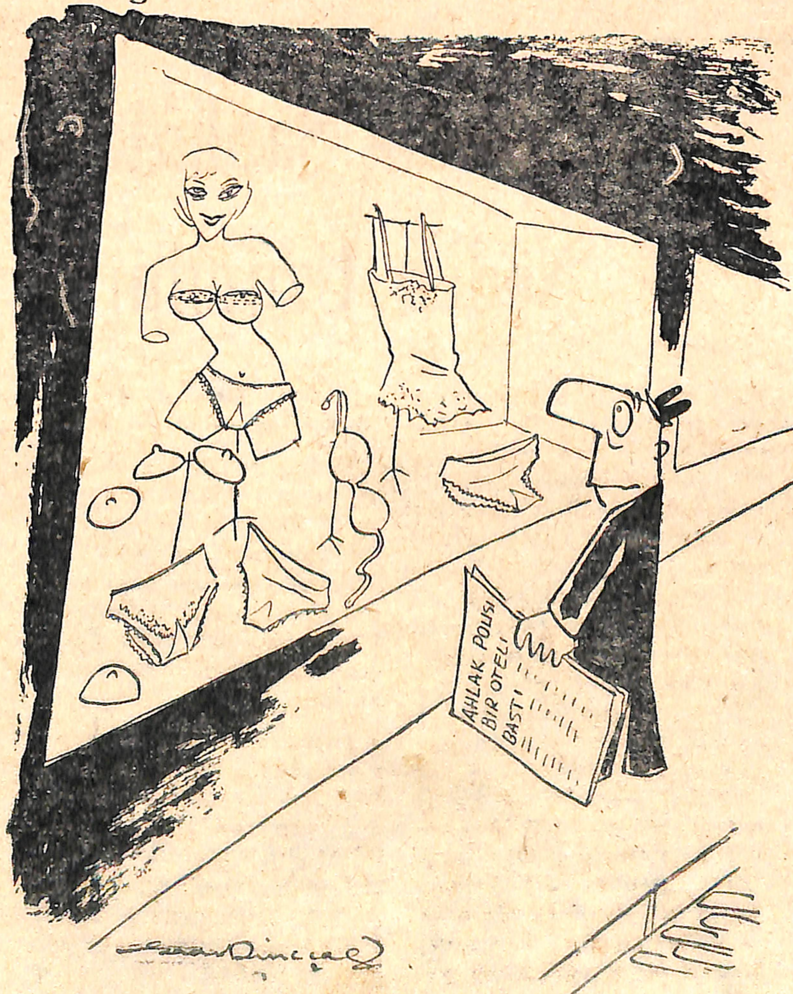
— Tamam, tutuyor, dedi:

Öbürü, murakıplara:

— Çıkarın hüviyetinizi... dedi.

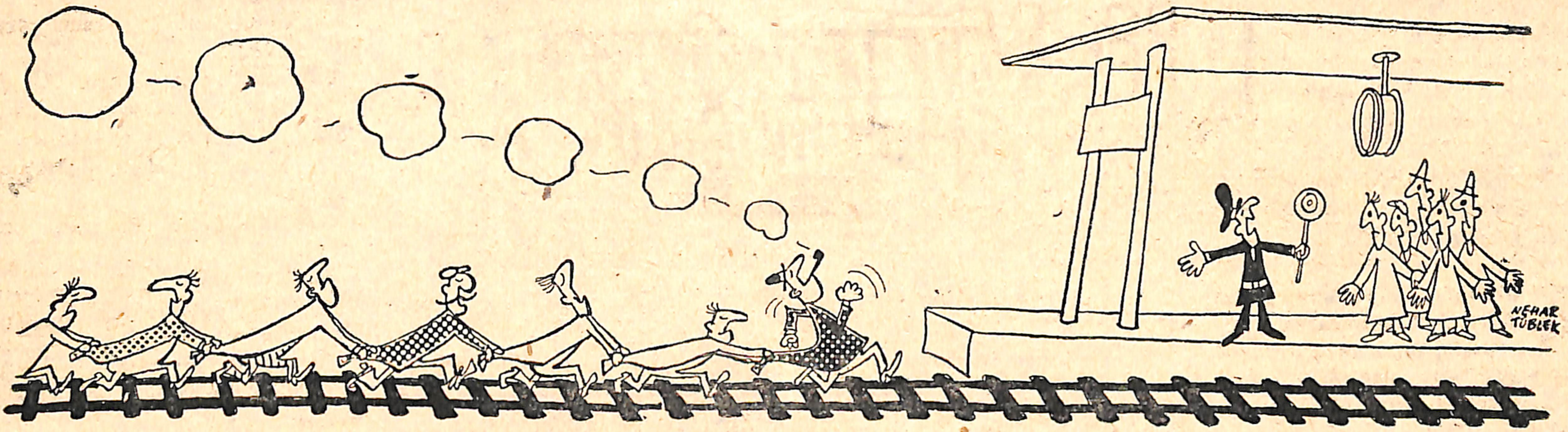
İki murakıp yalvarmaya başladılar.

Patron parasını geri almıştı. Hep beraber mağazanın ortasında fısıldaşıyorlardı. Ayaktaki ko-

Ve minel garâip!..

Tren ücretlerine de zam yapıldı.. (Gazeteler)

İstasyon memuru — Banliyö trenine binecekler hazırlansınlar!..

nuşma uzun sürmedi. İlk iki kişiden biri:

— Beş dakika sürmez getiririm, dedi.

Patron, paket yapılmış iki kumaşı, baskın yapan iki kişinin koluna sıkıştırdı.

İçeriye bir kadın, bir de erkek müşteri girdi. Tezgâhtar isteksizce onların istediği kumaşları çıkarıyordu.

Az önce giden adam döndü. On tane bin lirayı uzattı. Kadınla erkek müşteri üzerlerine atıldılar, paraları kaptılar.

Adamlardan biri:

— Benim param... dedi.

Kadın:

— Ben de numaralarına bakıyorum, dedi.

Yalvarmaya başladılar. Kadınla erkek, yerli kumaşı İngiliz diye yutturan patron da beraber, hepsi zabıt tutmaya başladı.

Hepsi ayakta, mağazanın ortasında, fısıldaşarak konuşuyorlardı. İçlerinden biri:

— Beş dakika sürmez, gelirim... dedi.

Koşarak çıktı.

İçeriye üç müşteri girmişti. Kumaşlara bakıyorlardı.

Giden adam döndü. Kadına bir tomar para uzattı. Üç müşteri birden kadının üzerine atılıp paraları aldılar.

— Çıkarın hüviyetlerinizi!...

Hep birden yalvarmaya başladılar. Bu sefer fısıldaşma daha uzun sürdü. Onlar fısıldaşırken patron, cam bölmesine girdi. Telefonu açtı.

— Emniyet Müdürlüğü mü?... Evet...

Beyfendi... Efendim, iki murakıp geldi. Benden rüşvet istedi? Şikâyet ettim. Başkaları geldi, Yenileri de hepimizden istedi.

Para getirelim diye beklettik... Şikâyet ettik... Geldiler... Hepimizden...

Patron, mağazanın adresini verdi. Sonra, fısıldaşanlarına yanına gitti. Pazarlık uzamıştı. En son gelenler bu işi kapatmak için hepsinin birbirine verdiği rüşvetleri toptan kendileri almak istiyorlardı. En küçük tenzilâta yanaşmıyorlardı. Pazarlık ederlerken iki müşteri daha girdi. Mağazaya on beş kişi dolmuştu.

Son gelen müşteriler kumaş seçiyorlardı.

Pazarlık bitmiş, ortalık durulmuştu. En son gelen müfettişler kapıdan çıkarlarken, iki müşteri önlerini kesti.

— Paraları verin!...

Mağazanın sahibi:

— İşte hakikî müfettiş bunlar, dedi.

Hakikî iki müfettişin etrafını çevirdiler. Yalvarmaya başladılar. Ama para etmedi. Onlardan önce gelenlerin hiç biri murakıp, memur, müfettiş değildi. Hepsi sahtekârdı.

Mağazaya ilk giren iki sahtekâra bakan patron:

— Ben hemen anladım sizin sahtekâr olduğunuzu, dedi.

Hakikî memurlar:

— Nerden anladınız? diye sordular.

— Kumaşı alıp gitmediler de ondan... dedi.

Bütün sahtekârlar yakalanmıştı.

Aziz Nesin

Akbaba Ansiklopedisi

TAKIM:

Birbirine uygun canlıların, âletlerin, eşyanın hepsine birden takım denir:

Sarhoş takımı, işsiz takımı, ördek takımı canlılara misaldir.

Salon takımı, mutfak takımı, yatak takımı, yazı takımı da eşyaya verilen isimlerdendir.

Gerçi bu gidişle yemek pişiren aile kalmıyacağı için, mutfak takımı ve yazarların çoğu da cezaevine göç ettiklerinden yazı takımı müzeye kaldırılacaktır.

Bir fıkra:

Zamanın padişahı, kendi ülkesinde meşhur bir dolandırıcının türediğini ve herkesi aldatıp kafese koyduğunu haber alır. Dinlediği çeşitli hikâyelerden meraklı uyanan hükümdar, ferman eder:

— Tez elden şu herifi bulup getiresiniz!..

Hemen dört yana adamlar salınır, herifi çalyaka huzura çıkarırlar.

— Bre, sen dolandırıcı imiş sin, doğru mu?

— Doğrudur padişahım!

— Herkesi dolandırır mısın?

— Dolandırırım padişahım!

— Yaaa... Beni de dolandırabilir misin?

— Ferman sizin padişahım.

— E, haydi dolandır bakayım...

— Şimdi olmaz padişahım. Takımlarım yanımda değil!

— Git, getir takımlarını!..

Dolandırıcı boynunu büker, mahzun bir yüz takınır ve titrek bir sesle kekeler:

— Takımlarım beş altına rehinde padişahım!

Hükümdar, hemen atlas kesesine el atar ve beş adet sarı altını herifin avucuna sayar.

Paraları cebine indiren dolandırıcı, gayet bahtiyar bir yüz le koşarak hünkârı etekledikten sonra geri geri çekilerek tekrar durur.

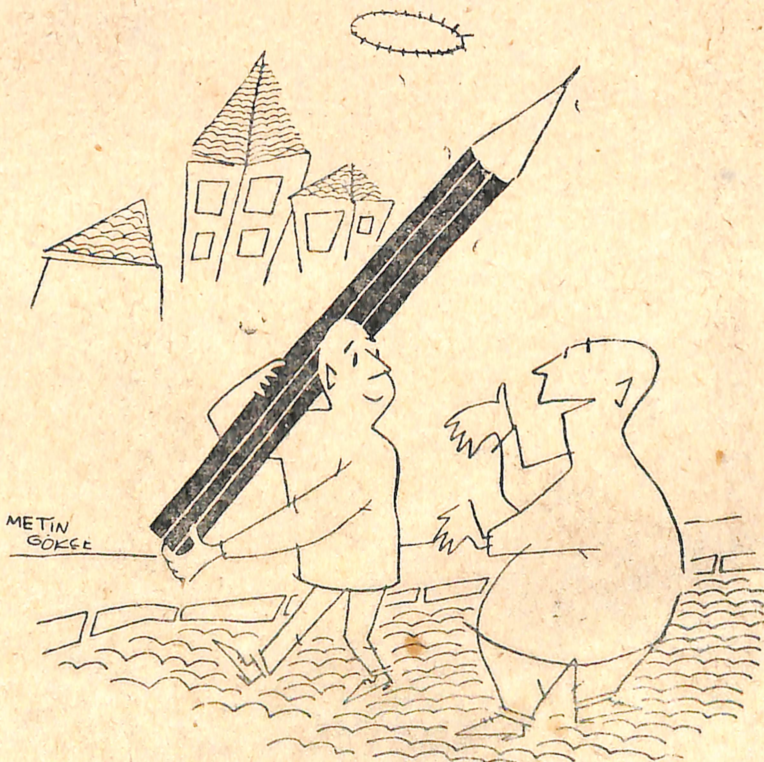
Herifin beklediğini gören hükümdar sorar:

— Bre, ne beklersin hâlâ?.. Takımlarını alıp beni dolandırsana!..

Dolandırıcı, kahkahasını güç tutarak cevap verir:

— Aman padişahım, dolandırdım ya işte, beş altınını aldım!

Fakat, takımların en tehlikelisi, dolandırıcı takımı da değil, politikacı takımıdır!..

— Ooo, bu ne kalem be?.. Zamlar aleyhinde mi yazacaksın?..

BABACIĞIM, doğruluktan ayrılma, deyip ruhunu teslim edince evin yükü benim omuzlarıma binmişti. Havailiği bırakmak, bir iş tutmak gerekiyordu. Gazetelerde, adam arayan iş yerlerinin ilânları vardı. Onları bir kâğıda geçirip başladım sıradan başvurmaya... Kadıköydeki kuru yemişçi:

— Yalnız, ben yalandan nefret ederim. İlerde bir yalanını yakalıyacak olursam, bozuşuruz!

Diye başlayan uzun bir nutuk çekti. Sözlerini şöyle bitirdi:

— Allah doğruların yardımcısıdır!

On beş dakika sonra, bir müşteriye, «Fıstık bayat!» dediğim için kovuldum.

Mecidiyeköyündeyim. Sağlam Kundura Mağazasının sahibi:

— Şimdilik haftada otuz lira vereceğim, dedi. Dürüst çalışırsan arttırırım.

— Öyle çalışacağıma emin olabilirsiniz, dedim.

— Aferin çocuğum! Allah doğruların yardımcısıdır!

Bir genç kız vitrine bakıyordu.

— Buyurun, dedim, içerde çeşitlerimiz var.

— Ayakkabılarınız sağlam mı bâri? dedi.

— Bu zamanda sağlam ayakkabı nerede? dedim.

Patron, kapıyı gösterdi.

Ortaköy... Tuhafiyeci Rüknettin, beni karşısına oturttu:

— Adın ne?

— Yalçın.

— Yalçın, kardeşim, doğrudan şaşma! Kazığın bile doğrusu makbuldür. Doğru sallanır ama, yıkılmaz. Allah doğruların yardımcısıdır.

Kadın çamaşırlarını tetkik ediyordum. Patron başıma dikildi:

— Ben Beşiktaşlıyım. Sen nelisin?

— Fenerbahçeli... dedim.

— Fenerbahçede iş yok.

— Yok ya!

— Bravo! Doğru çocuksun.

— Ama, dedim, Beşiktaşta da iş yok.

— Sen ne anlarsın lan? Defool!.

Vaniköye ertesi gün gittim. Bakkal bilmem kim:

— Sana ancak şu kadar para verebileceğim, dedi. Millî Korunma belimizi büküyor. Normal kâr la yetinmek zorundayız. İnşallah bir gün şu kanun kalkar da...

— Kalkmaz inşallah!

Oradan da sepetlendim.

Karaköyde Madik Han... Üçüncü kattaki yazıhanelerden birine giriyorum. İki sandalye, bir masa, bir telefon ve gençten bir adam...

İşi neymiş, biliyor musunuz? Kravat faturacılık!.. Ben de sizin gibi ilk defa duyuyorum... Kravat faturacı, yalancıktan aldığı malı yalancıktan bir kârla eski sahibine yine yalancıktan devreden adammış. Aslında, alan satan yok. Her şey, kâğıt üzerinde, fatura üzerinde cereyan ediyor. Maksat mı? Maksat, fiyat yükselt mek... Ne güzel iş! Sermayesiz mermayesiz. Fatura başına dünyanın komisyonu..

Geriye doğru kaykılarak:

— Nasıl buldun bizim işi? diye sordu.

— Söylemesem olmaz mı?

— Olmaz!.. Çekinmeden konuş. Ben doğru insanları severim.

— Ben ne çekineyim? Sen çekin! Allahtan, kuldan, kanundan...

Altıncı hedef, Hasköy... Bir manifaturacı, tezgâhtar istiyormuş. Dükkânı buldum. Koca göbekli, koca kafalı bir adam, kepenkleri indirmeye hazırlanıyordu.

— Selâmünaleyküm! dedim.

— Aleykümselâm evlât.

— Tezgâhtar arıyormuşsunuz.

— Delikanlı, sabah ola hayrola! Yarın sabah gel. Saat yedide... Sekize, dokuza kaldın mı, bana yaramazsın. Benim peder «Güneşin doğuşunu kendime ana sermaye yaptım.» derdi. Erken açılmayan dükkânda bereket olmaz. Pederin bir sözü daha vardır: «Güneşin doğuşu, Tanrının bağışı, paranın yağışı!»... Nur içinde yatsın Ermiş bir adamdı. Resmini çerçeveletip tam tezgâhın karşısına astım. Elektriği yakayım da gör.

— Zahmet etmeyin! dedim.

— Zahmet mi olurmuş?

Düğmeyi çevirdi:

— Ne yakışıklı adam, değil mi?

— Değil! dedim. Baykuşa benziyor.

Kepenk demiriyle kovaladı... Gece olmuştu. İş aramayı ertesi güne bıraktım.

Çengelköylü bakkal Şakir, beni saçımdan tırnaklarıma kadar süzdükten sonra:

— Sen, Halk partili misin? dedi. Yalandan hazzetmem. Ona göre konuş.

— Hayır!

— Yalan yok ama!

— Yok!

— Millet partili misin?

— Hayır!

— Hürriyet partili misin?

— Hayır!

— Yaşşa aslan! Demek bizdensin.

— Siz neredensiniz? diye sordum.

— Demokrattan.

— Ben, Demokrattan da değilim

— Demokrat olmayana iş vermem. Çek arabanı! Çek hadi!

Çektim...

— Kardeşim, şu fâni dünyaya geldik, gidiyoruz. Birbirimizi kandırıp elimize ne geçecek? İnsan, insanı her zaman kandırır. Fakat, Allahı kandıramaz...

Yeniköydeki kurukahveci böyle diyordu. Birdenbire coştu. Elini masaya vurarak:

— Türlü vaadlerle bizi kandıranları affetmiyeceğiz! diye parladı. Hani demokrasi, hani basın hürriyeti, hani hâkim teminatı ve hani kahve, hani?..

Ağzını aradım:

— Bilhassa kahve...

Kurukahveci boşanıverdi:

— Ya yaaa!.. Ötekileri olmasa da olur. Lâkin, kahve olmazsa olmaz. Bak şu dükkâna. Kahveden başka her şey var. Makarna, sabun, çivit, soda... Güya kurukahveciyiz. Demokrat parti, kökümüze kibrit suyu ekti. Biz partiyi kurduk. Parti bize kapan kurdu.

— Kahve gelirse, Demokrat partiyi yine tutar mısınız?

— Niçin tutmıyayım? Sen olsan tutmaz mısın?

— Tutmam. Kahve için, ne bırakırım, ne tutarım.

Kamyon faresi gene kaçtı... (Gazeteler)

Komiser — Sakın kamyon faresini yakalamadan gelmeyin haa!..

— Ben dik kafalı adamlardan hoşlanmam. Bas bakalım.

Arnavutköyde, mahallebici Cemalin dükkânındayım. Cemal efendi:

— Sana yirmi yedi buçuk lira haftalık! dedi. İster çalış, ister çalışma!

— Yirmi yedi buçuk, yirmi yedi buçuk, ne yapalım?!

— Çalışacak mısın? diye sordu.

— Evet, dedim.

— Senden istiyeceğim bazı şeyler var: Akşamları bulaşıkçıya yardım edeceksin. Bu bir!

— Peki!

— Müşteriden koparacağın bahşişin yarısı benim. Etti iki.

— Peki!

— Siyaset yapmıyacaksın; üç!... Şu partiden, bu partiden bize ne? Hepsi kendi çıkarına bakıyor.

— Ayni fikirdeyim, Cemal efendi ağbi.

— Halkçıya da he diyeceksin, Demokrata da... He deyince, akan sular durur. Dükkânda münakaşa istemem.

— Üçü dördü bir araya gelip, hangimiz haklıyız, derlerse...

— Birine gülümsersin, diğerine göz kırparsın, öbürüne baş sallarsın, dördüncüyü de sessiz sessiz alkışlarsın. Zor mu yani?

Zor değil, diyecektim. Babamın nasihati geldi hatırıma: «Doğruluktan ayrılma!»

— Zor, dedim, çok zor! Erkek adama yakışmaz.

— Ulan, ben karı mıyım?

Kepçeyle peşimden koştu...

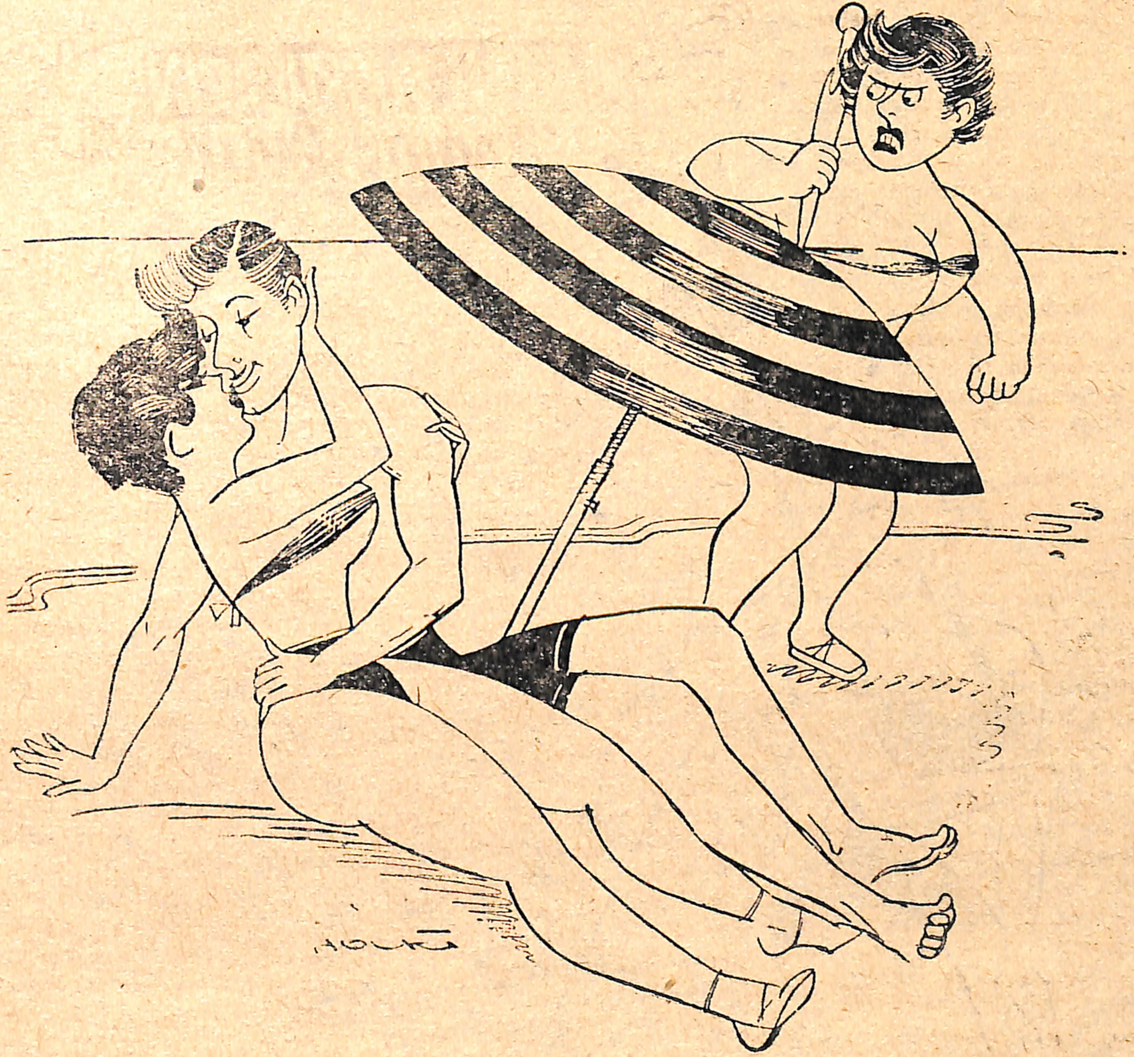
Yakayı kurtardıktan sonra vapur iskelesine geldim. Doğruluktan ayrılmaksızın açtım ağzımı, yumdum gözümü: Yüzsüzler, iki yüzlüler, odunlar!..

★

Akıl hastahanesinin bahçesinde kendi kendime konuşuyordum:

— Kadıköyden kovuldun, Mecidiyeköyünden kovuldun, Ortaköyden kovuldun, Vaniköyden kovuldun, Karaköyden kovuldun, Hasköyden kovuldun, Çengelköyden kovuldun, Yeniköyden kovuldun, Arnavutköyden kovuldun... Fakat, sen yine şeyini bozma! Allah doğruların yardımcısıdır! İma nını sağlam tut! Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlarsa da, onun cu köyde alakoyarlar: Bakırköyde...

Yalçın KAYA

— Vay alçak vay.., Bir de bana plâjların sosyal durumunu kontrol ediyorum demişti!.

Kabahat misafirde!

Ev sahibi, misafirine sorar:

— Odayı nasıl buldunuz rahat uyuyabildiniz mi?

Misafir, esneyerek cevap verir:

— Ne uyuması bütün gece gözümü kırpmadım bile.

Ev sahibi sözünü keser:

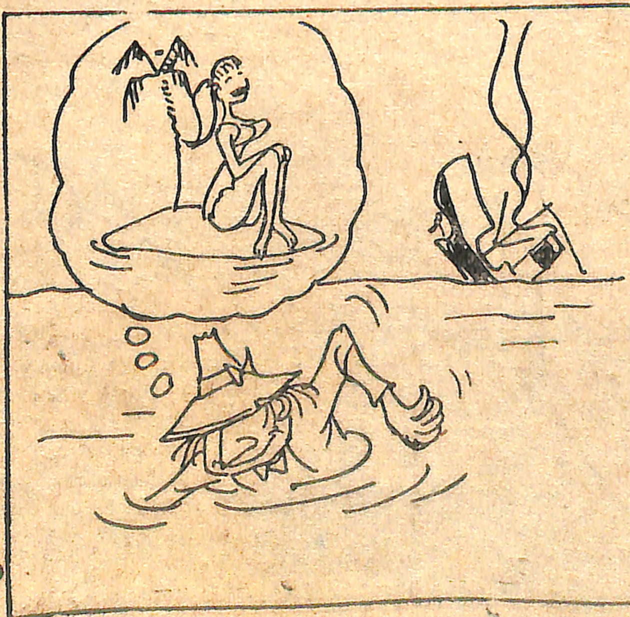
— Bu sizin hatanız öyleyse efendim. Uyumak istiyorsanız gözünüzü kapamalıydınız.

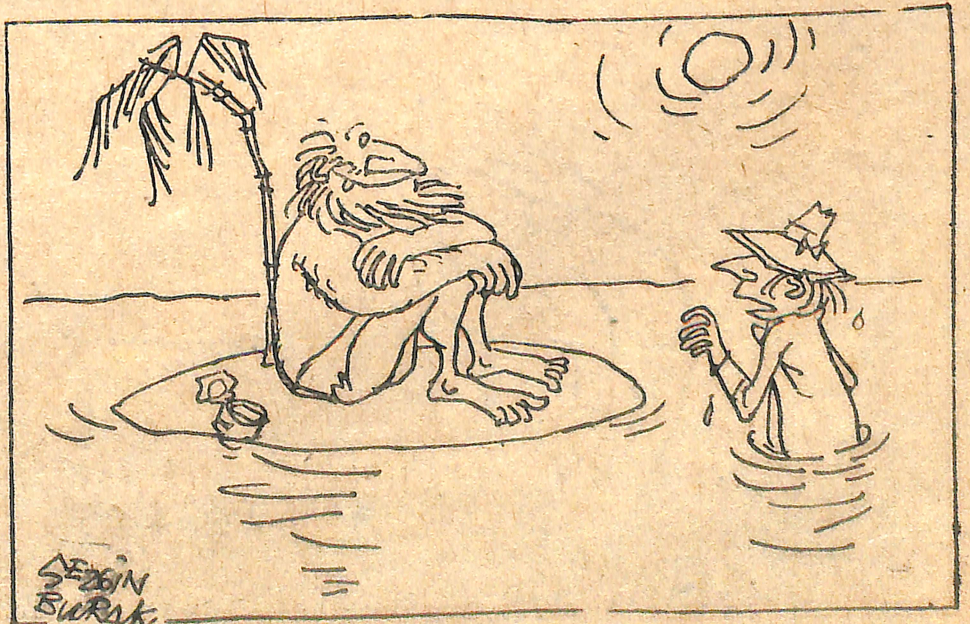
Takma göz!

Adamcağız takma gözünü yutmuştu... Hemen bir mide mütehassısına koştu. Doktor onun midesini iyice muayene ettikten sonra hayret içinde başını sallayarak hastaya:

— Hayret azizim dedi. Ben şimdiye kadar bir çok midelere baktım fakat bana bakan bir mideye ilk defa rastlıyorum.

ZÜLKÜF BEY:

Haftanın

Korku belâsı!

Büyük bir heyecan ve korku içinde karakola girdi. Komisere yalvarmaya başladı:

— Aman beni çabuk tevkif edip hapise atınız. Karımı âşıkıyle yakaladım ve herife ateş ettim.

Komiser, soğukkanlılıkla sordu:

— Adam öldü mü?

— Hayır, burnu bile kanamadı, onun için hapise girmek istiyorum ya..

*

İhtar!

Genç adam, sevgilisinin çıplak omuzuna elini koyarak:

— Bir daha beni kızdırırsan, hiç dinlemem öperim seni...

Dedi. Genç kız, elini omuzundan çekti ve haykırdı:

— Yapamazsın, yapamazsın.. yapamazsın!..

*

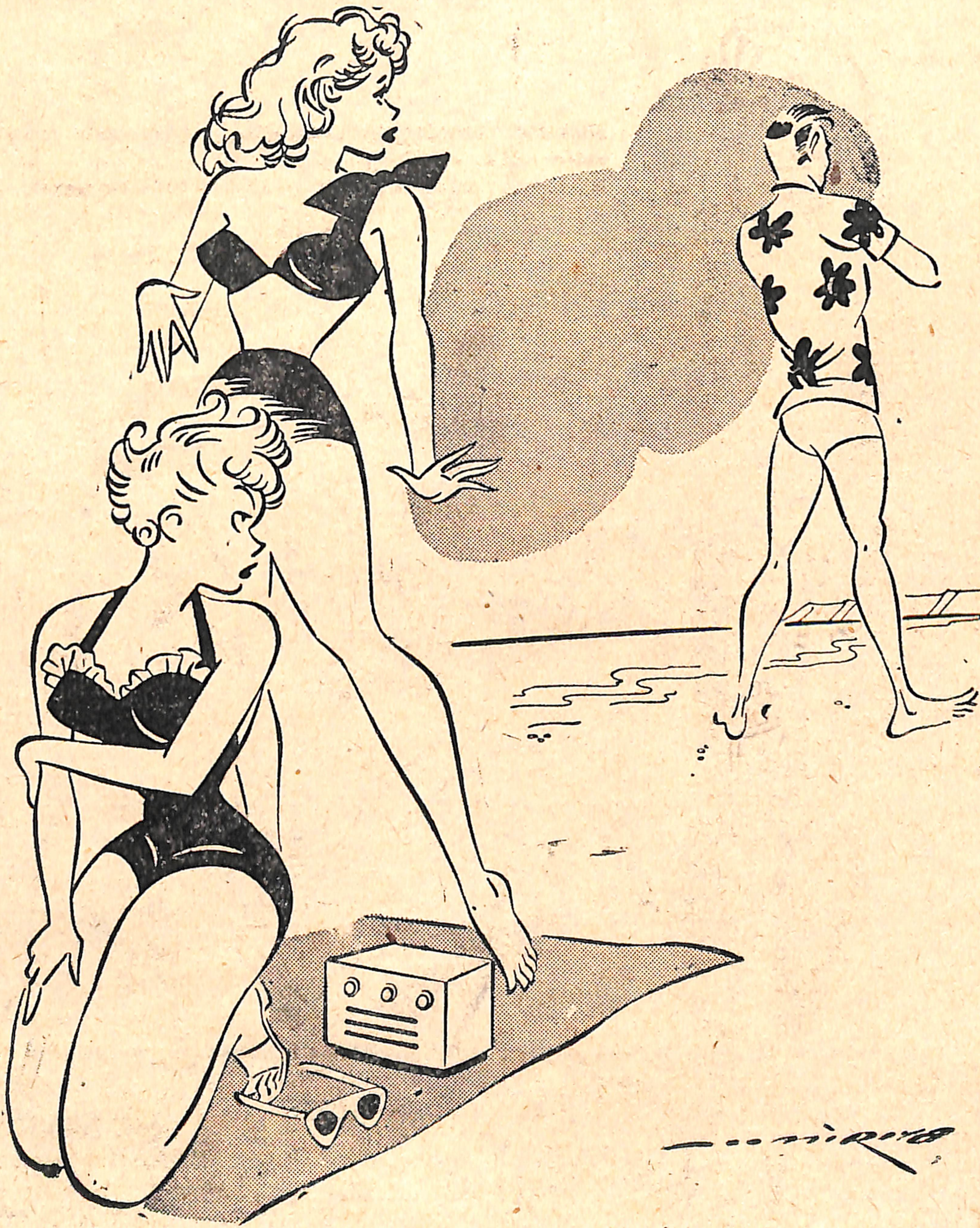
Neyi tercih ediyoruz?

Şehrimize gelen güzellik kraliçelerinden birine genç ve yakışıklı bir gazetecimiz sorar:

— Hali bir adaya düşseniz, bu üç şeyden hangisini yanınıza almak istersiniz? Bir kitap mı, köpek mi, bir erkek arkadaş mı?

Güzel olduğu kadar zeki olan kraliçe, çekici bir tebessümle cevap verir:

— Köpekler hakkında eser yazan bir erkek arkadaşı tercih ederim.

— İkimiz de aldanmışız.., Beni evli sanıyordu, ben onu bekâr!„

İki erkek ve bir kadın

Bir mecliste, Ulunay'a sordular:

— İki erkekle güzel bir kadın bir vapur kazası neticesinde hali bir adaya düşerlerse bunların hali ne olur?

Ulunay şu cevabı verir:

— Eğer üçü İtalyansa, erkeklerden biri rakibini temizler, İspanyol ise kadın çok yaşıyamaz. İngilizse, birbirlerine takdim edilmedikleri için her biri bir köşeye çekilir. Amerikalı ise, erkekler işten bahsetmekten vakit bulup kadınla meşgul olmazlar, Fransız ise, onlar için bu bir mesele teşkil etmez.

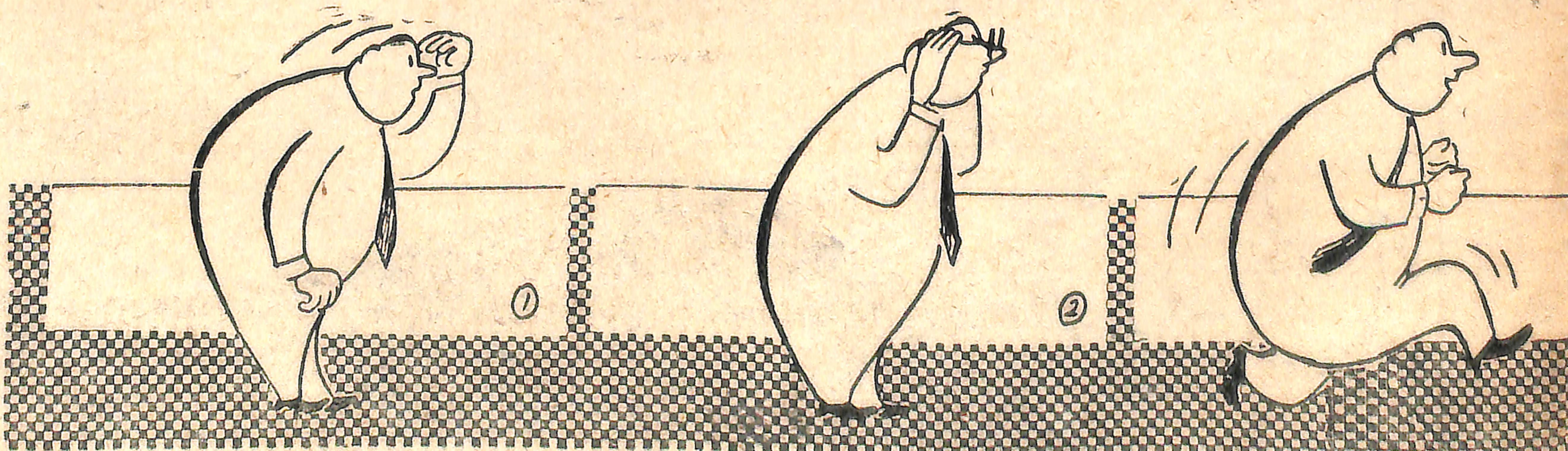
Beklenen çocuk!

Yakında çocukları olacaktı. Bunu altı yaşlarındaki oğlan çocuklarına nasıl anlatacaklarını düşünüyorlardı. Nihayet büyük baba bu işi üzerine aldı. Torununu yanına çağırtarak:

— Yavrum, dedi. Yarın öbür gün evimizin damına kocaman bir leylek konacak ve bize hoşa gidecek bir şey getirecek.

Çocuğun kaşları çatıldı:

— Aman dedeciğim, o kuş evimize gelmesin, annem yakında çocuk doğuracak, onu görürse korkar, ölür.

Fıkraları

Gününü şaşırmış!

Genç kız, telefonu açar:

— Alo.. söyle Şükrücüğüm, beni seviyor musun?

— Evet, seviyorum. Yalnız ben Şükrü değil, Oğuzum.

— Ah pardon Oğuzcuğum! Bugün cuma olduğunu zannettim.

*

Harika

Ankarada bir amatör tiyatro teşekkülü, Aziz Nesin'i, ilk temsillerine davet etmişlerdi. Temsilden sonra genç rejisör, mizah muharririne sordu:

— Nasıl, oyunu beğendiniz mi üstad?

Aziz Nesin, biten sigarasından yeni bir sigara yakarak cevap verdi:

— Mükemmel... Hele süflörün tiratları bir harikaydı dostum.

*

Kazak!

İki evli arkadaş vapurda bir köşeye çekilmiş konuşuyorlardı Biri ötekine sordu:

— Evde kimin borusu öter, senin mi, karının mı?

— Bizim evde karım hizmetçilere bağırır, hizmetçiler de çocuklara, çocuklar da köpeğe...

— Peki, ya sen?

— Ben mi? Ben şey... Ben istediğime içimden kalayı basıyorum.

— Nişanlım, arkadaşlarına sosyetenin en namuslu kızıyla evleneceğim, diyormuş!..

— Ben senin yerinde olsam bu yalancı adamla evlenmem!.

Dört yıllık şapka!

Bir kuyrukta dertleşiyorlardı. Hasan Açıkgöz, Siyami İşbilir'e, başındaki şapkayı göstererek:

— Bak, dedi, dört senedir şapka almıyorum.

Siyami hayretle şapkaya baktı:

— Yepyeni duruyor. Yoksa ara sıra mı giyiyorsun?

— Bilâkis, her gün giyiyorum. İlk aldığım senenin sonunda iç astarını değiştirdim. İkinci sene tersyüz edip kurdelesini değiştirdim, üçüncü sene lüks bir gazinoda bir başka şapka ile değiştirdim...

İntikam mı?

Bilediği bıçağı çantasına yerleştirirken, masa arkadaşı Fahri takıldı:

— Ne o, birisini mi temizliyeceksin Aykut?

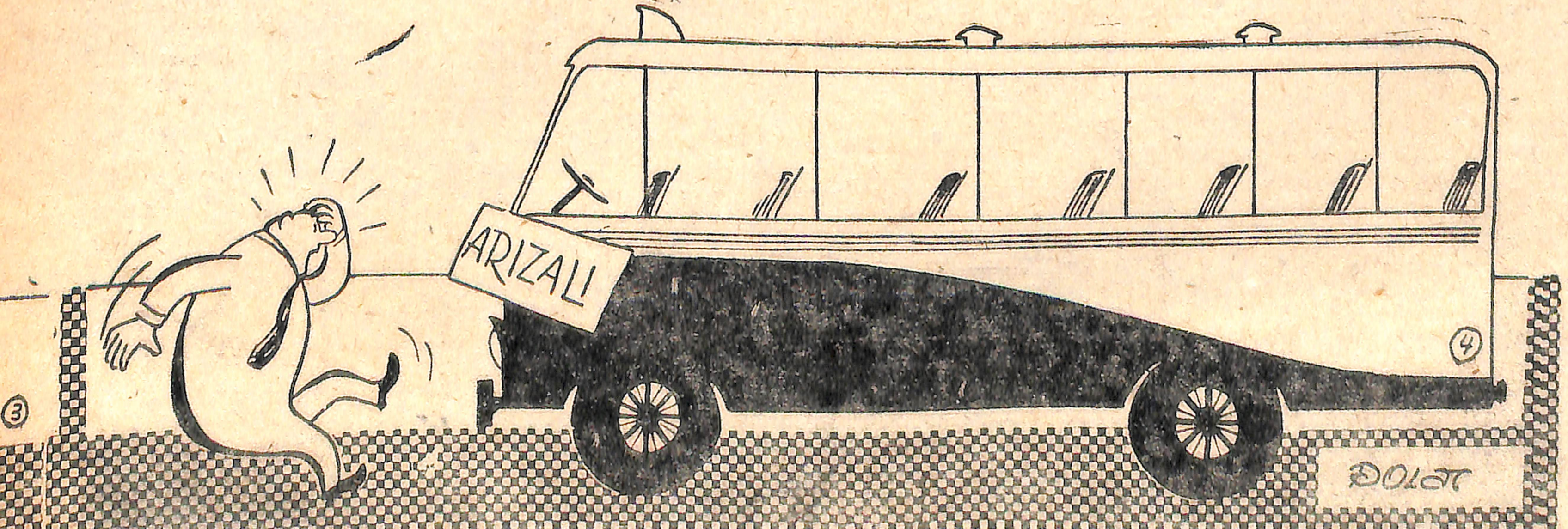
— Evet, bizim tavuğu keseceğim?

— Niçin?

— Bu gece evlendiğimin yıldönümüdür de..

Fahri, arkadaşına tuhaf tuhaf baktı:

— Peki, hayvancağızın bunda suçu ne?.

Yazan

★ **ADNAN VELİ** ★

MUHTEREM arkadaşlar!.. Memleketimizin yükselmesi ve refaha kavuşması hususunda gece gündüz sürüp giden gayretlerimiz, artık en güzel meyvalarını vermiye başlamış bulunuyor. Bugün memleketin bir çok köşe bucağındaki fabrika bacalarından tüten dumanlar, halkımıza, milletimize büyük bir bolluğun müjdesini de getirmektedir. Düne kadar şeker yiyememekten benzi bembeyaz kesilen Anadolu köylüsü, bugün artık bol bol çayını içmekte, baklavasını yemekte, reçelini kaynatmaktadır. Hattâ köylümüz, fasulya, bulgur, börek, pilâv ve zeytinyağlı dolmasını bile şekerle pişirmektedir.

Arkadaşlaaaaaar!. Sizlere, büyük bir cesaretle arzederim ki, köylümüz davar ve ineklerini tekerle beslemekte, hattâ eşeklerine hoşaf içirmektedir. Şimdi siz, «Eşek hoşaftan ne anlar?» diyeceksiniz. Anlar arkadaşlar, anlar... Eşeklerimizdeki gelişme ve kalkınma günden güne artmakta, hoşaf istihlâkimiz öğünülecek dereceye varmaktadır.

Köylümüz, son iki yıl içinde arıları da şekerle beslemek suretiyle, arı mahsullerinin normal baldan iki defa daha tatlı olmasını sağlamıştır. Bu gelişme ayni hızla devam ettiği takdirde, önümüzdeki yıl içinde inek sütleri, koyun etleri son derece tatlı olacaktır. Ayrıca kayısı, erik, muşmula, salatalık, dut, vişne gibi toprak mahsullerinin köklerini şeker şerbetiyle sulayarak lezzetlerini arttırmak düşüncesiyle, bir enstitü kurulmasına da karar verilmiştir. Enstitünün tesis masrafları İCA veyahut RİCA yoluyla dışarıdan temin edilecektir. RİCA yolundan da fayda hâsıl olmazsa VECA yolundan mutlaka randıman alınacaktır.

Arkadaşlaaaaaar!... Partimizin sayesinde hepimiz tatlı yiyip tatlı konuşmak imkânını elde etmiş bulunuyoruz. Her ne kadar İnönü ara sıra acı konuşmakta ise de, İnönü'nün bilhassa acı konuşmak için günlerce acı biber yediği, zabıta tarafından tesbit edilmiş bulunmaktadır. Şeker istihsalimizin göklere ulaştığı bu sıralarda biber satışlarını da kontrol altına almak lüzumu, bu bakımdan ortaya çıkmıştır. Demokratik idare sistemlerinde her şeye müsamaha edilir. Ama yeşil biber satışlarının tanzim ve kontrolü, memleketin geleceğini düşünen herkesin ilk vazifesidir. Biber satışlarına karşılık hıyar satışları, tam demokratik esaslar içinde cereyan etmektedir. Halkımızın hıyarlara son derece rağbet gösterdiği şu günlerde, başka türlü hareket etmek elbette caiz değildir. Patlıcanlarımıza gelince: Patlıcanlarımız hakkında mütalza öne sürmek, resim koymak, yazı yazmak, karikatür yapmak, haber vermek, basın kanunu gereğince yasak edilmiştir.

Netice olarak siz arkadaşlarıma arzederim ki, partimizin seker politikası en parlak safhasına varmıştır. Eski yazıyı bilenler şu ciheti takdir buyururlar ki «Şeker» ile «Şükür» kelimeleri ayni şekilde yazılır. Onun için sizler şekeri yiyip halinize şükretmelisiniz. Siz kardeşlerimi bu vesile ile tatlı tatlı kucaklarım...

★

— Bunlara neye neşir yasağı koymuyorlar!...

BASİRE hanım, bakkal dükkânından içeriye girdi:

— Sabah şerifler hayır olsun İskender efendi oğlum, dedi...

— Hayırlı sabahlar olsun valde, buyur...

—Ah derdimi sorma İskender efendi... Bizim Nebile ile başım dertte... Kız iki gündür, şeker de şeker diye tutturdu. Bana yarım kilocuk...

— Bir hafta kadar dişini sıkacaksın. Ondan sonra belki çaresine bakarız.

— Bir hafta mı?... Mümkünü yok. Kız, salıya Hilâliahmerin balosuna gidecek.

— Gitsiiiin...

— Gitsin ama, belki bir kısmet çıkar diye...

— Çıksıııın...

— Ayol söyletmese beni... Ağda yapacak, ağda...

— Vallâ bende ağda için değil, ilâç için bile şeker yok.

— İyi ama İskender efendi, hani, senelerdenberi bunca şeker fabrikası kuruldu diye gazeteler yazıyordu cayır cayır?... Hani biz ilâç bulamıyorduk, kahve bulamıyorduk, gazyağı bulamıyorduk da, «bunlar nice bulunmuyor acep?» diye sorduğumuz vakit, «onların parasiyle şeker fabrikaları kurduk, bol bol şeker yersiniz» diyorlardı bize... Hani o lâflar nerede kaldı?...

— Canım, sanki o lâfları ben söylemişim gibi, gelip de bana soruyorsun. Sen seçimlerde reyini kime vermiştin?...

— Demokrata...

— Öyleyse ne diye gelip de bana mızmızlanıyorsun?...

— Benim şikâyetim şekerden... Demokrattan değil ki.. Demokrata bugün de, yarın da reyimi veririm. Neden dersen, çok memnunum...

— Nesinden memnunsun?...

— Müslümanlığından... Söz temsili, Zehra hanımların mahallesinde bir evliya var, türbede yatar. Adına da Telli Baba derler. İşte o Telli Babanın türbesi meydana çıksın diye tam 1370 tane apartıman yıktılar da Telli Babayı, yüzük taşı gibi yedi mahallenin orta yerine oturtuverdiler. Demokratın hakkı kolay ödenir mi ayol?...

— Bu Telli Baba ne işe yarıyor valde?...

— Aaaa, ne işe yarıyor olur mu İskender efendi?... Murat babası... Ne muradın varsa, dile. Lâhzede oluyor. Denenmiş çünkü... Söz temsili Fazilet hanımın gelini Karyoka Süheylâ, tam ile buçuk sene çocuk doğuramadıydı da, Telli Babaya bir nezir adayınca, vallâhi altı aya kalmadan patır patır ikiz doğurduydu. Telli Baba öyle işlere bakar.

— Bu işte galiba bir yanlışlık var valde. Eğer dediğin gibiyse, sen şekeri git Telli Babadan iste... Ama çocuk doğurmak isteyen varsa onu da bizim dükkâna yolla.

— Aaa, tövbe estağfurullah... Ben bu yaştan sonra...

— Yooo, yanlış anlama valde... Sözün gelişi öyle söyledim. Sen bana şeker için bir hafta sonra uğrayacaksın...

— Ayol, kız bir hafta bekler mi?...

— Peki, çaresi ne?...

— Vallahi bilmem ki ne yapsam... O dediğim şey acap âkideden yapılır mı dersin?...

— Belki yapılır...

— Bari gidip biraz akide bulayım.

— Yalnız dikkat et. Akidenin iyisi olsun. Bizim başımıza şimdiye kadar ne geldiyse, hep hileli akide yüzünden geldi... Haydi güle güle...

※

Yatırım!

KRAL eskisi Faruk, kumar şehri olan Monaco'ya yatırım yapacakmış. Başka ne yapabilir? Kaldırım yapamayınca artık yatırım yapmaya başladı demek.

Hâdiseler Arasında
FELEK

Yazlıkta!

Bostancı taraflarına taşındık, rahatımız rahat... Çok şükür bir şey den şikâyetimiz yok... Cennet memleketimizin parlak güneşinden, masmavi semasından ve zem zem gibi suyundan faydalanıyoruz. Geldiğimizdenberi ben iki kilo, bi zimki üç kilo verdik... Çocukları tarttırmadım ama geçen sene aldığımız urbalar bol geliyor... Efendim... Burası çok samimi, çok hareketli, çok canlı bir yer...

Dün gece yatarken bir de baktım... Benim yatakta bir örümcek. Yarım saat onu tutmaya uğraştık, bizimki:

— Aman öldürmiyelim! Günahtır. Bayramda hayvana kıyma! Dedi...

— Kurban kesemedik, bari örümcek ezelim! De diysem de kıyameti kopardı...

Tabiî uyku başımıza sıçradı. Kalktık... Çay başladık... Altıya doğru arkamızdaki evde bir çığlık... Hemen seyirttik... İşitmiştik ki evdekiler birbirleriyle iyi geçinemiyorlarmış.

— Ne oluyor? dedik...

Hizmetçi kadın güldü:

— Heeeç! Ömerle şakalaşıyoruz. O beni gıcıklayor, ben de onu...

Ömer dediği bahçıvan - uşak...

— Kuzum sizde saat yok mu?

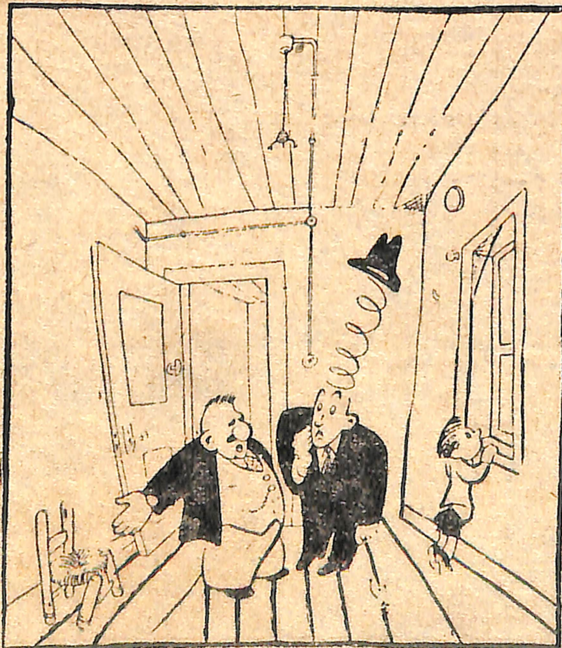
— Vaaar...

— Bu kadar erken şakalaşılır mı?

— Aman efendi! Şaha nın erkeni geci olur mu? Siz İstanbullular da ne biçüm adamlarsınız?

— Haklın var. Biz çoktan biçimimizi kay bettik. Deyip içeri gir dim.

B. Felek
«Bayram gazetesi»

Müşteri — Nediyorsun birader, böyle bir evin kirası yüz lira olur mu?„
Ev sahibi — Mobilya da veriyoruz bayım!„

FIKRA Yarışı

DAĞ

Nasreddin Hoca bir köye uğrar. Bakar, halk düşünceli. Sorar:

— Derdiniz nedir ağalar?..

Köylüler:

— Sorma Hoca, derler, kasabaya giden yol, şu gördüğün dağı dolanıp geçiyor. Çoluk çocuk, ne zaman işimiz düşse, bu yüzden yoruluyor, gün kaybediyoruz.

Hoca, bir kahkaha atar:

— Ayol, bu da dert mi?.. Ben o dağı kaldırır, atarım!

— Sahi mi Hoca?

— Elbet sahi... Hele siz beni biraz besleyin, gücüm, kuvvetim yerine gelsin...

Köylüler, yağla, balla yumurtayla, tavukla Hocayı beslemeğe başlarlar...

— E, nasılsın Hocam?

— İyiyim... İliklerim dolmaya başladı. Hele biraz daha gayret!

Biraz daha zaman geçer, köylüler sabırsızlanmaya başlayınca, Hoca:

— Artık kendimi buldum, der... Şimdi demirciye, şu dağı saracak uzun bir zincir ısmarlayın...

Aylar geçer, Hoca ense şişirir, demirci halkaları döker, nihayet zincir hazır olur.

Hoca önde, köylüler arkada, dağa varırlar. Hoca emreder:

— Dolayın şu zinciri dağa...

Gençler sevinç içinde seğirtir, ihtiyarlar el pençe divan dururlar.

Zincir dağa dolanınca, Nasreddin Hoca yere diz çöker, zincirin iki ucunu avucuna alır ve yüksek sesle bir besmele çekerek köylülere seslenir:

— Kaldırın sırtıma şu dağı!..

Abdullah M. YAZGAN
Hükûmet Tabipliği Sağlık memuru
KAYSERİ

Bayilerde ufak şişe rakı bulunmuyor. (Gazeteler)

Akşamcı — Allah Tekelden razı olsun!..

Ne olacak?

Yaşlı bir zat, cadde üstündeki evlerden birinin ziline yetişmeğe çalışan küçük bir oğlan çocuğu görmüş, yardım olsun diye yanına gidip zili çalmıştı.

— Ee, diye sordu şimdi ne olacak delikanlı?

Çocuk tuhaf tuhaf ondan yana bakarak:

— Vallahi sizin ne ya pacağınızı bilmem ama, dedi... Ben kaçacağım.

Nurittin Tunay
İç Cebeci Tellikaya sokak No. 12/9
Ankara

Eski bilmecelerin yeni mânaları

Yerden göğe küp dikseler, en alttakini çekseler. Seyreyle sen gümbürtüyü!

Apartman

★

Sağ elimle aldım, sol elimle sattım.

Aylık maaş

★

Bilmece, bildirmece, dil üstünde kaydırmaca.

Dedikodu

★

Sende yok sabre mecal, bende takattan zerre...
İki yoktan ne çıkar fikredelim bir kerre?

Alacaklı ile borçlu

SARIŞIN MI? Boş ver

LUCİEN, dün akşam bende idi. Arkadaşımdır ve çok şeker çocuktur doğrusu...

Enine boyuna, yakışıklı ve yüzündeki hafif çocuksu ifadesiyle kadınların tam bayıldığı bir tip...

Tabiî çok çapkındır Lucien. Ze hir gibi bir çapkındır hem de... Ama size garip bir şey söyliyeyim bütün çapkınlar âlemi ile muazzam tezat teşkil eden bir huyu vardır Lucienin. Öyle bir huy ki, söylesem inanmıyacaksınız. Adetâ erkeklikle kabili telif olmayan bir şey bu zira... Lucien sarışınlardan nefret eder. Yaa... İnanmıyacağınızı biliyordum ben zaten. Erkek olsun da güneşin altında altın gibi ışıltılar saçan sarı bir saç gördü mü miknatıs cazibesine yakalanan bir çivi gibi sürüklenmesin...

Haklısınız akıl alacak şey değil bu... Ama işte böyle idi Lucien. O gece de eline bir bardak viski almış ayaklarını karşısınki masaya dayamış:

— Azizim, diyordu. Sarışın mı? Boş ver!... İnan bana ne varsa esmerlerde var. Ben ölürüm de sarışın bir kadına tahammül edemem...

Sarışınlar; esmerlerin rengi kaçmışlarıdır. Zaten dünyanın en soğuk kadınları sarışınlardan çıkar... Haa... bak. Sarışın bir kadınla yatabilirsin... Yatabilirsin ama, ancak eyyamı bahûrun en sıcak gecesinde... Yoksa kış günü kazara yolda bir sarışına rast lasan en şiddetli cinsinden bir soğuk algınlığına yakalanırsın...

Karşısında ayakta duruyor ve viskimi yudumlarken bu acaip hislerile bütün bir sarışınlar dünyasına sırt çeviren bu yakışıklı arkadaşıma sevgiyle bakıyordum.

— Fakat Lucien...

— Fakatı filân yok dostum. Düşün! Sarışın bir kadının kokusu dahi yoktur. Aynen lâle gibi. Ya... Halbuki gül gibi leylâk gibi kokan tatlı esmerler...

— İyi ama...

— Hem sarışın renk ötedenberi ihanetin sembolü olmuştur. Tarihe bak; bütün kibar aşifteler sarışındır.

Lucien coşmuştu. Söyledi söyledi, ben de zevkle onu dinledim. Sonra beraber çıktık. Vakit akşam yani tam iş vakti idi. Bir an için önümüz sıra yürüyen kadına gözüm ilişti. İspanyol tipi halis bir esmerdi. Saçları siyahlıktan âdeta mavi mavi parlıyordu. Vücudu enfesti... Lucieni dürt tüm ve kadını işaret ettim. Çapkın ne demek istediğimi derhal anladı ve bana eliyle bir selâm sallayıp kadının arkasında göz den kayboldu...

★

Bir hafta kadar sonra idi. Kapı çalındı. Gelen Luciendi. İçeri girdi ve kendini divanın üstüne attı. Vaziyeti bir tuhaftı. Sordum:

— Ne haber Lucien! O akşam işin fena mı gitti o esmer kadınla yoksa?!.

— Yok canım bırak şu blöfçüyü hem...

— Niye? Sana yüz vermedi ga liba ha?

«Hiç bu kabil mi» der gibi acaip acaip yüzüme bakarak bu sualimi cevaplandırdı. Sonra anlatmağa başladı:

— O akşam onunla beraber gidip yemek yedik içtik ve dansettik. Tamam diyordum işte tam aradığım gibi bir kadın bu... Sonunda da azizim beni evine davet etti. Düşün bir kere her şey yolunda gidiyordu. Kucağıma uzanmıştı ve ben de onun simsiyah abanoz rengi saçlarını okşuyordum. Birden aklına bir şey gelmiş gibi yerinden fırladı ve öbür odadan elinde bir resimle döndü.

Bu; Marilyn Monroe gibi mânasız bir sarışın kadın resmi idi. Sırıtarak «İşte bu benim geçen ay çektirdiğim resmim» demez mi?

Meğer su katılmadık bir sarışınmış. Başımdan aşağı bir kova buzlu su döktüler sandım. Utanmaz kadın saçını siyaha boyayıp adam kandırmağa çıkmıştı. Ceketimi giydim ve onu öylece bırakıp çıktım. İşte bu kadar dostum.

Lucien'in haline içim paralanmıştı. Çocukcağız hakikî bir esmer istiyordu sadece. Birden zihnimde bir şimşek çaktı. Lucien'i kolundan yakaladım:

— Bana bak Luci, sen münakaşa götürmez hakikî bir esmer istiyorsun değil mi?

— Biliyorsun ya işte!

— Kalk öyleyse seni götüreceğim...

— Nereye?.

— Nereye olacak dostum baloya; bu gece Blomet'de zenciler balosu var oraya...

Lucien çocuk gibi sevindi, hazırlandık ve beraberce baloya gittik... İnsanın bu kadar siyah inciyi bir arada görünce doğrusu gözleri kamaşıyordu. Zenciler, müstemlekeliler ve melezler hep burada idi. Açık kahverengiden zifiri siyaha kadar âdeta ebrulî bir renk dalgası salonu doldurmuştu... Lucien bir sağa bir sola saptı, salonu boydan boya dolaştı; en son olarak onu; siyah saçları minnacık lüleler halinde tepesinde toplu, vücudu heykel gibi mütenasip ve inanılmayacak kadar güzel yüzlü bir zenci kızın önünde eğiliyor gördüm. Beraber dansa başladılar... Damını iyi seçmişti Lucien...

★

Aradan bir ay geçmişti. Luciden haber yoktu. Zenci kızı ile çok meşgul her halde diyordum.

Sonra bir gün ona yolda rastladım başı önüne eğik omuzları çökmüş gidiyordu Kolundan yaka ladım:

— Hey Lucien. Merhaba dostum. Küçük zenciden ne haber?.

Yüzü karıştı, omuzları daha çok çöktü ve:

— Bitti, dedi

Hemen oracıktaki bir kahveye girdik, birer sigara yaktık:

— Eee... dedim. Ona da sarışındı diye bahane bulamazsın her halde. N'oldu anlat bakalım.

— Azizim diye cevap verdi. Sakın kadınlara itimat etme, hat tâ bir zenciye bile...

— Öyle yaparım. Sen anlat.

— Su çiçeği, bu onun adı idi; hârika idi ilk günlerde. Düşün; boyası en hakikî cinsten bir esmer ve nasıl ateşli tarif edemem

Gittikçe bağlandığımı hissediyordum. Aradığım her şey vardı onda. Hem sonra müthiş kültürlü bir kızdı. Edebiyata ve şiire son derece meraklı idi. Bütün kütüphanelere devam eder, benden ayrı olduğu saatleri kitap okumakla geçirirdi.

Sevişirken şiirler söylerdi ve bu da bana ayrı bir zevk veriyordu önceleri...

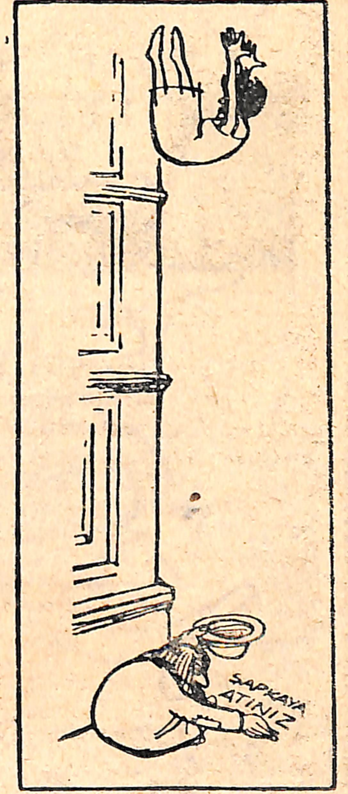
— İyi ya işte...

— Evet iyi idi dostum. Ben de zaten onu bu yüzden terk etmiş değilim. Bir akşam geç vakit eve dönmüştüm. Kapıyı bana su çiçeği açtı. Şaşkınlıktan aklımı kaybettim zannettim, kendimi holdeki divanın üzerine zor attım.

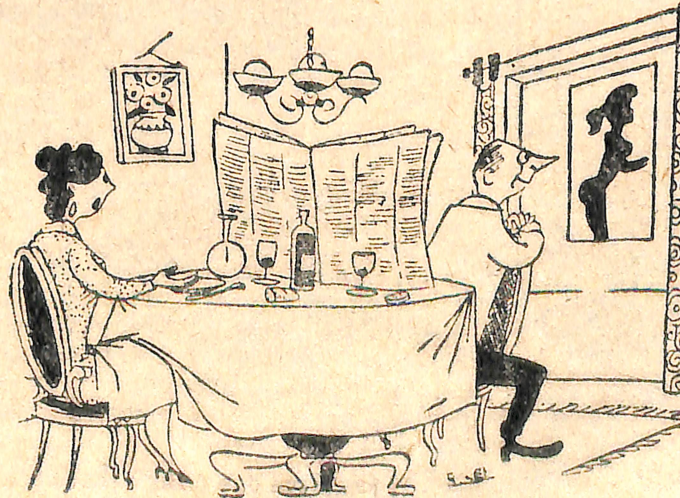
Siyah kıvırcık saçları sapsarı idi. Hiç bir şey söylemiyordum Yanıma oturdu ve kollarını boynuma dolayıp sordu. «Böyle de hoşuma gitmiyor muyum sevgilim». Buz kesilmiştim Yerimden kalktım ve valizimi hazırlamak üzere yatak odasına girdim. O anda başıma gelen bu felâketin sebebini anladım. Masa üzerinde Su Çiçeği'nin o günlerde hararetle okuduğu son roman açık duruyordu. Bu Fourest'in;

«Sarışın zenci» adlı kitabıydı dostum...

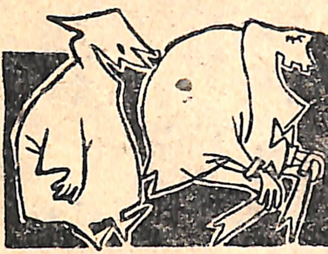
İnsan başı dik yürümeli ama bastığı yeri de görmeli.

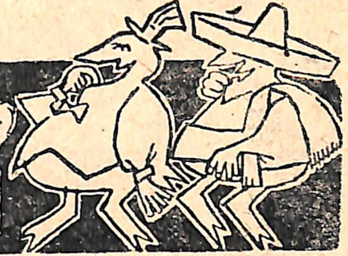
YAZISIZ!.,
(Alman)

— Sofrada yemek yerken gazete okumanın ne kadar zararlı olduğunu biliyor musun?.. (İtalyan)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Olan olacak!

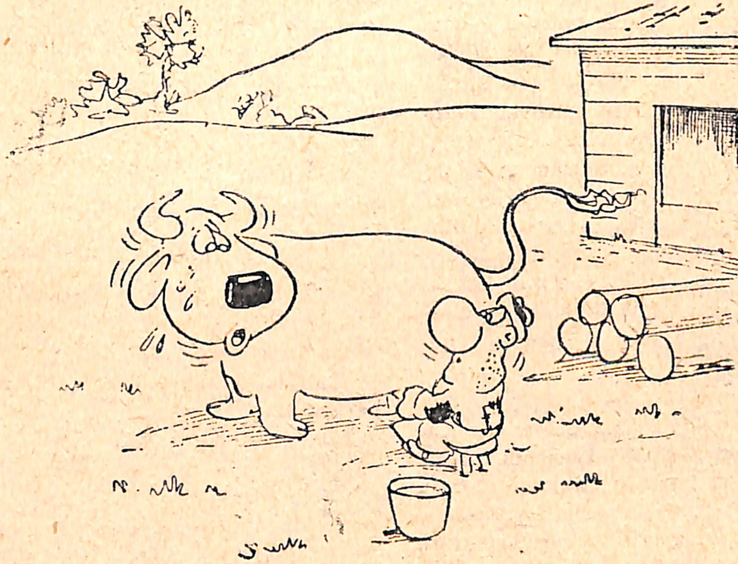
Vakit hayli gecikmişti. Kapının önünde bir türlü vedalaşamıyan bir çift vardı. En sonunda genç kız:

— Haydi, dedi artık birbirimize Allah rahatlık versin diyelim.

Evin üst kat penceresinden kalın bir ses:

— Oldu olacak, diye seslendi. Yarım saat daha sabredin de «sabah şerifler hayırlı olsun!» deyin..

(Fransız)

— Korkmuyor musun?. Ya karın seni görürse?. (İtalyan)

Ya siz?!

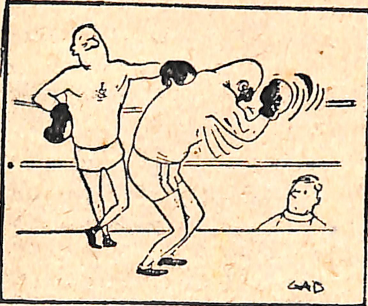
Baharın tesiriyle gözü kararan delikanlı, evlenmeğe karar vermişti. Müstakbel kayın valdesi onu karşısına almış:

— Benim kızım diyordu öyle her kıza benzemez. Biz onu itina ile yetiştirdik. Şarkı söyler, piyano çalar, resim yapar, botanik ve zooloji bilir, Fransızca, İtalyanca konuşur. Ya siz..,

Delikanlı, mahcup bir eda ile:

— Ben de, dedi icabederse biraz yemek pişirir ve çoraplarını tamir ederim..,

(İspanyol)

— Oraya boşuna vuruyorsun, ben buradayım!..

(Amerikan)

GAYRETKEŞ bir dram okulu talebesi J. Barrymoore'a sordu:

— Acaba Hamlet ve Ofelya hakikaten birbirlerine âşık mıydılar?..

John Barrymoore cevap verdi:

— Ben rejisörlük ettiğim müddetçe evet...

\#

ÇİFTÇİ : Parasını çiftlikte kazanıp şehirde yiyen kimre...

ZİRAAT MÜHENDİSİ : Şehirde para kazanıp bunu çiftlikte harcayan adam...

— Meşhur kalecinin karısıdır!

(İtalyan)

Vesikalık fotoğraf!

Mr. Folkes namına bir paket gelmişti. Postaneden kendisini davet ettiler. Fakat memur paketi vermek istemiyordu. Mr. Folkesi şüpheli bir bakışla süzerek:

— İyi ama diyordu. Ben ne bileyim sizin hakikaten Mr. Folkes olduğunuzu. Ya paketi size verdikten sonra hakiki Mr. Folkes çıkar gelirse., Olamaz efendim, bana kanun dışı bir hareket yaptıramazsınız...

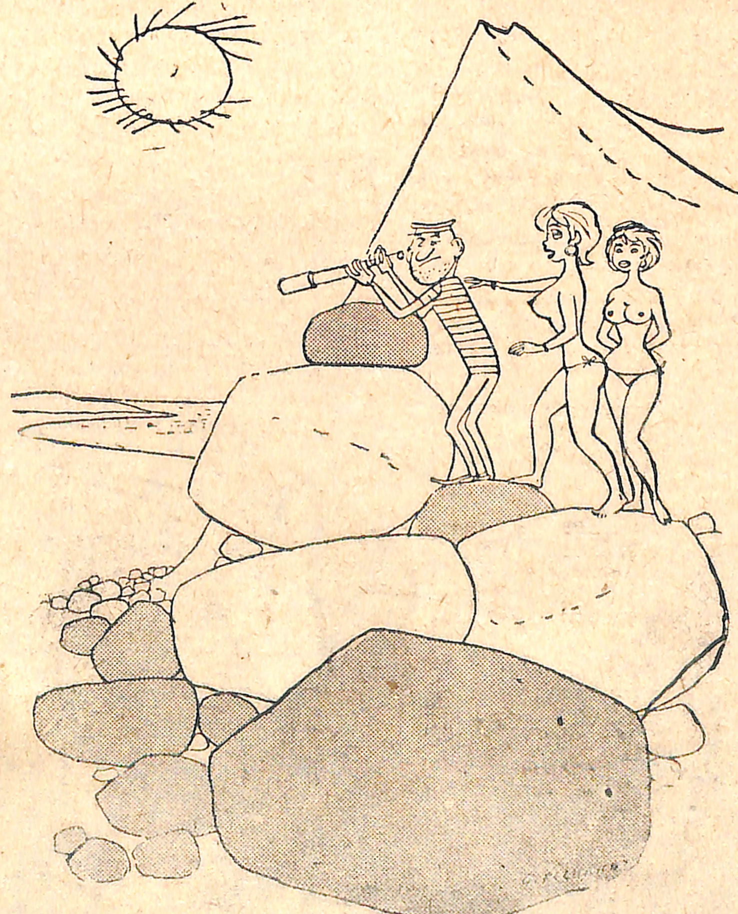
Adam haklı idi. Hakikaten tanımadan paketi nasıl versindi... Karşılıklı epey çekiştiler, düşündüler. Birden Mr. Folkes elini cebine attı ve kendisinin bir fotoğrafını çıkardı memura uzattı:

— Zannedersem dedi, bu sizi ikna edecek bir delildir, öyle değil mi?

Memur uzun uzun elindeki resime ve Folkes'in yüzüne baktı ve:

— Doğru, diye cevap verdi. Bu sizin resminiz. Paketi alabilirsiniz.

(Amerikan)

— Hay bunak hay... Kimi dikizliyorsun öyle?. Biz denizden çıktık! (Fransız)

Hıçkırık ilâcı!

Amerikan donanmasında gemici olarak askerliğini yapmakta idi. Hıçkırık hastalığına tutuldu. Günlerce ardı arası kesilmeden hıçkırdı durdu. Ne ilâç, ne tedavi, ne şok tecrübeleri fayda vermedi de en sonunda kulağı dibinde kazara patlıyan bir silâhtan korktu ve hastalığı iyileşti.

Aradan seneler geçmişti. Amerikan - Japon harbi patlak verdi. Onu da askere aldılar. Bir kruvazörle harbe iştirak etti. Ortalık cehenneme benziyordu. Tepelerinde Japon uçakları bombalar yağdırıyor, altlarında vızır vızır denizaltılar dolaşıyordu. Bizimkinin hastalığı nüksetmez mi!.. Ama artık tedavinin usulünü biliyordu. Bomba gürültüleri, top tarrakaları arasında sesini duyurmaya çalışarak, yanındaki arkadaşına bağırdı:

— Kuzum John, beni korkutacak bir şey yapsana!

(Amerikan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 22 —

Eşrafa gelince, Rum kilisesi mütevellisi, meclisi idarei kaza âzasından Hiristo çorbacıdan madarı davetiyeyi kale bile almamış lardı.

Ziyafet akşamı Satılmışla İzzetî efendi telâş ve heyecan içinde misafirleri bekliyorlardı.

Yukarı kat sofada, büyük bir sofra kurulmuştu. Üzerinde boydan boya bir muşamba örtülü idi. Her misafirin önüne birer tabak, birer de çatal, kaşık konmuştu. Yalnız kaymakam beyle Naip efendinin oturacakları yerde, uçları püsküllü birer dokuma peşkir duruyordu.

Konsolun üstündeki, pembe fanuslu çifte lâmbalar yakılmıştı. Mevcut sandalyalar davet edilenlerin sayısına yetmiyeceğinden, gâvur mahallesindeki Rum iptidaî mektebinden, ayakları telle sağlamlaştırılmış hasır iskemleler getirtilmişti. Çarşıdaki Bolulu aşçı Hüseyin Çavuş, bir gün evvelindenberi takımları ve çıraklariyle birlikte gelmiş, mutfağı işgal etmişti. Düğün çorbası, kuzu dolması, zeytinyağlı, yoğurtlu bakla, puf böreği, sağ yağlı ispanak kökü, kadın göbeği ve mahallebiden ibaret yemek listesini İzzetî efendi kendi tertip eylemişti.

...i. yemekten evvel, şöyle mahfice bir iki tek parlatmak istiyenler için de bitişik odalardan birinde, gene vergi kâtibi kendi eliyle mükellef bir tepsi hazırlamıştı. Yeşil salata, kırmızı turup, biberle karışık lahana turşusu, beyaz peynir, kavrulmuş kuşbaşı ciğer, bol piyazlı uskumru balığı, iştah açacak akşamcıları bekliyorlardı.

Ezan okundu... Yarım saat geçti.

— Selâmünaleyküm!

Diyerek, tabur ağası siftahı etti. Hemen arkasından:

— Vakitlar hayrolsun efendilârimu!..

Deyip Hiristo çorbacı damladı.

Satılmış, selâmlık odasına aldığı bu iki misafirle karşı karşıya, sıkılarak oturuyordu Tabur ağası hal ve hatır sorduktan, evin kaça çıktığını öğrendikten sonra açlıktan esnemeğe başlamıştı. Boyuna, koynundan çıkardığı kılıf içindeki çifte kapaklı gümüş saatine bakıyordu.

Çorbacı, kapının dibindeki koltuğa büzülmüş, ağız açmadan oturuyordu, arada sırada, yemek kokusu alabilir miyim, gibilerden havayı kokluyordu.

Ahçı da mutfakta sabırsızlanıyordu:

— Börekler dondu... guzu daş kesildi, datlı dağiliye... Ne vahit yimek alacağınız? Benim hasiyetim vâ!..

Diye İzzetî efendiye çatıyordu. Halbuki zavallı İzzetî efendi bizzat dokuz doğuruyor, müthiş bir heyecan çekiyordu. Ziyafetin suya düşmesinden en çok mahcup olacak yine kendisiydi. Artık bu saate kadar görünmedikten sonra, diğer davetlilerden hiç birinin gelmiyeceğine emin olmuştu. Şimdi, ev sahibini bastıran usta hırsızlar gibi, birazdan uğrıyacağı tekdire karşı kendisini usta çıkaracak bir mazeret, bir köpoğluluk düşünüyordu.

Derken tabur ağasının:

— Biz yemeğe mi buyur edildi idik.. yoksa bir yanlışlık mı oldu acaba. İyice mi anlıyamadık?

Demesi üzerine, Satılmış, çaresiz iki misafirini yanına alarak sofraya götürdü.

Tabur ağası bu vaziyetten memnun gibiydi. Kalabalıktan zaten hoşlanmazdı. Rahatça kollarını sıvayıp, sahanlara daldı. Midesi şişkinlik alâmeti gösterdikçe, kendini zorlayıp geğiriyor, arkasından: «Estağfurullah!» ı basıp yine önündeki tabağa gidip geliyordu.

Çorbacı da az yiyicilerden değildi, hani. O da, arpa ambarına düşmüş bir fındık sıçanı gibi, sessiz sessiz, atıştırıp duruyordu.

Satılmışın neşesi olmadığı ve bu neşe sizliğini de belli ettiği için, sofra başında kimsenin ağzını açtığı yoktu. Ta, öbür uçta, büzülmüş oturan vergi kâtibi ile, cesaret edip de tek bir söz olsun söyliyemiyordu.

Yemek böylece sona erdi.

Muslukta elini yüzünü yıkayıp da, arkasından sade kahveyi de höpürdettikten sonra, tabur ağasının biraz çeneleri açılır yibi oldu. Bilmem hangi tarihte (Soğukdere) de türeyen (Çakır) adındaki şakiyi nasıl kovaladığı, ne suretle tepelediğini övüne övüne anlatmağa koyuldu.

Satılmış oralarda değildi. Dalgın nazarlarını, duvardaki «Essabrı miftahülferec» levhasından ayırmıyor ve gelmiyen davetlilerden ziyade bunca masrafa mal olup da ziyana uğrayan yemekleri düşünüyordu.

Zaptiye ağasının hikâyesine kulak veren ötekiler, yani İzzetî efendi ile çorbacı, arada bir, münavebe ile:

— Evet... Allah Allah! Bakındı hele!... Oh, maşallah!. Elinize sağlık... Ömrünüze bereket!... kabilinden, beylik karşılıklar veriyorlardı.

Çakır, takip müfrezesinin kurşunlariyle öbür dünyayı boylar boylamaz, âğa kalktı:

— Eh! dedi; yedik, içtik sohbet ettik. Allah bin bereket versin. Eksik, artık helâl edin.

Diyerek, palaskasını beline geçirdi. Kemerini, her zamankinden iki delik gevşek bağladı, kukuleteli avniyesini giydi, çıktı, gitti.

Arkasından da, çorbacı kalktı, o da yerle beraber Satılmışa bir temenna çakıp, bellediği ve her yerde sarfettiği:

— Cenabi hak ömrü şahanenizi muzdad eylesin!

Duasını savurduktan sonra, sokağı boyladı.

İzzetî efendi, fırtınaya hazırlaniyordu. Muhakkak, sapartayı yiyecekti. Lâmı cimi yoktu. Maamafih, korkuyormuş gibi davranmayı kabadayılığına yediremedi. Artık, bir hödüğe de mağlûp olacak değildi ya?

Çorbacının ardından kapıyı kapayıp, kol demirini de vurduktan sonra, elinde idare lâmbasile içeriye dönüyorken, aşağı odadan Satılmış kendisine seslendi:

— Ülen, İzzet!

— Buyur!

— Ülen, bu soyhalar niye gelmedi?

Vergi kâtibi, kafa tutuyormuş gibi davrandı; cevap vermedi. Satılmış, sualini tekrarladı:

— Ülen, sağa diyim! Niye gelmedi bu soyhalar?

— Gelmezler elbet! Mimli tezkere ile davet edilsem ben de gelmem.

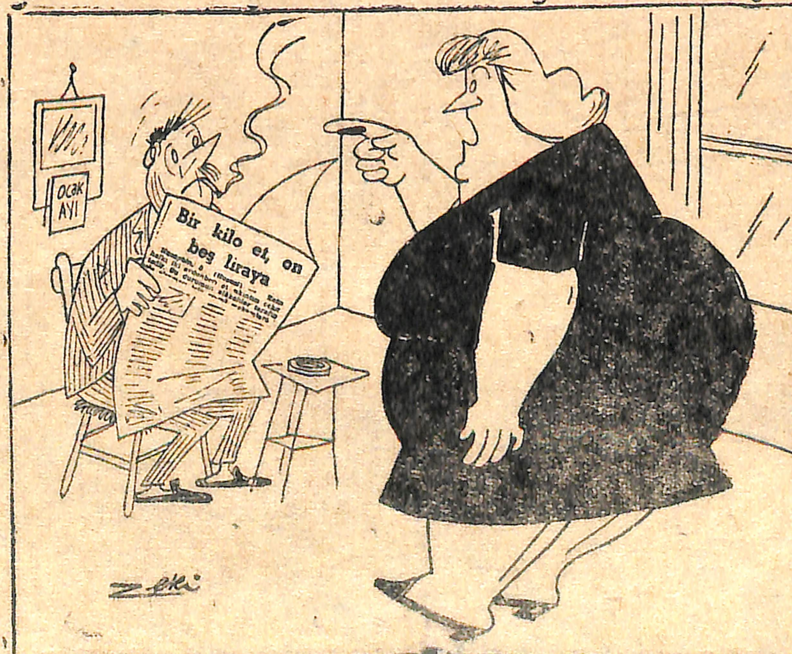
Karşısındakini mat edecek özürü bulmuştu. Artık bunun üzerinde istediği gibi hem oynıyacak, hem de Satılmışı oynatacaktı.

— Bah, a! Onuşdan mı gelmediler?

— Onun için gelmediler, zâhir!

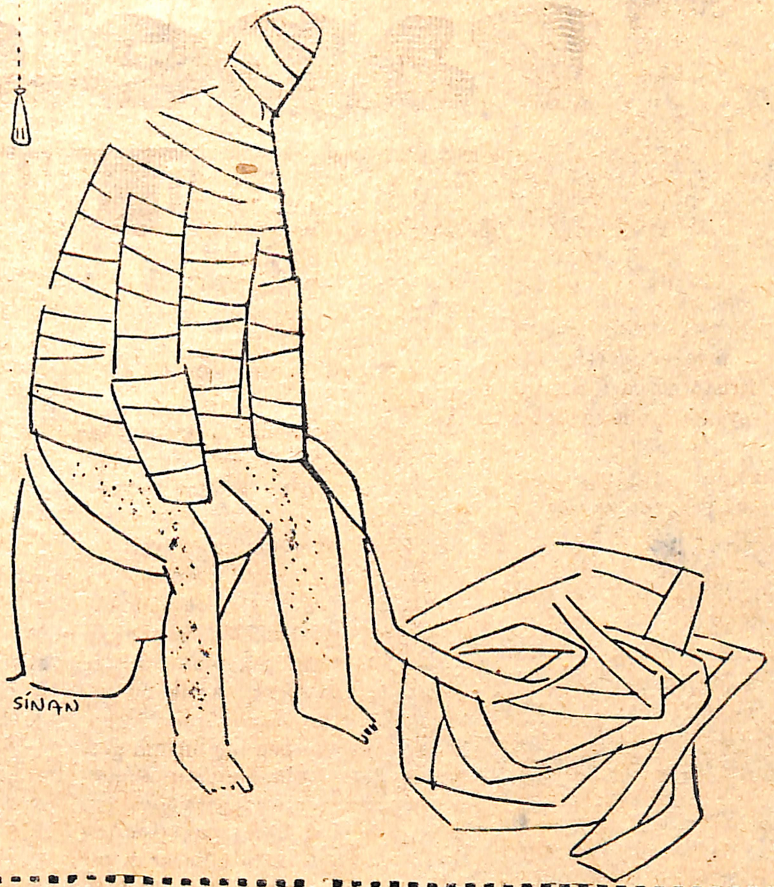
— Ya bu doğuzoğlu doğuzlar, heç terşufatı, neyi bilmiyler mi? Bunlara edeb, erkân, falan feşmekân öryeden, gösteren olmamış mı kin?

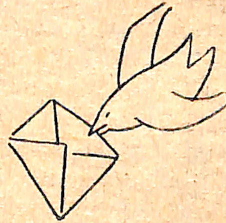
— Nereden olacak? Herkes velinimetim gibi, Babıâlide, vükelâ yanında yetişmemiş. Netekim bu fakirin bile, aklıma, bu mim âdeti sonradan geldi. Nice müşkülât ile hatırlıyabildim. Bu âdemlerin, babı hükûmette makam sahibi olduklarına bakma, efendiciğim. Hepsi de «Halekallahüibakar fi sûretilbeşer» teşbihine sanki birer nümûnei ibret. Bu abdi âcizin müktesebatı ilmiyemi çekemediler, huzuru irfanımda utandılar da, onun için türlü isnad ve iftiralar ile yanlarından uzaklaştırdılar ya, Amma neylersin, Gene de, her biri âlî makamatı temsil eylediklerinden, bu gün kendilerine riayet ediyoruz. Annıçün, eğer velinimetim bu kulunu dinlemiş olsaydı, bugün bu hicabâver vaziyete düçar olmazdık.

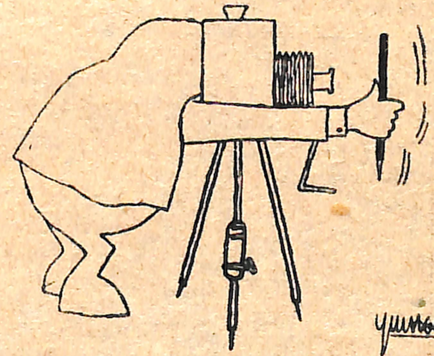

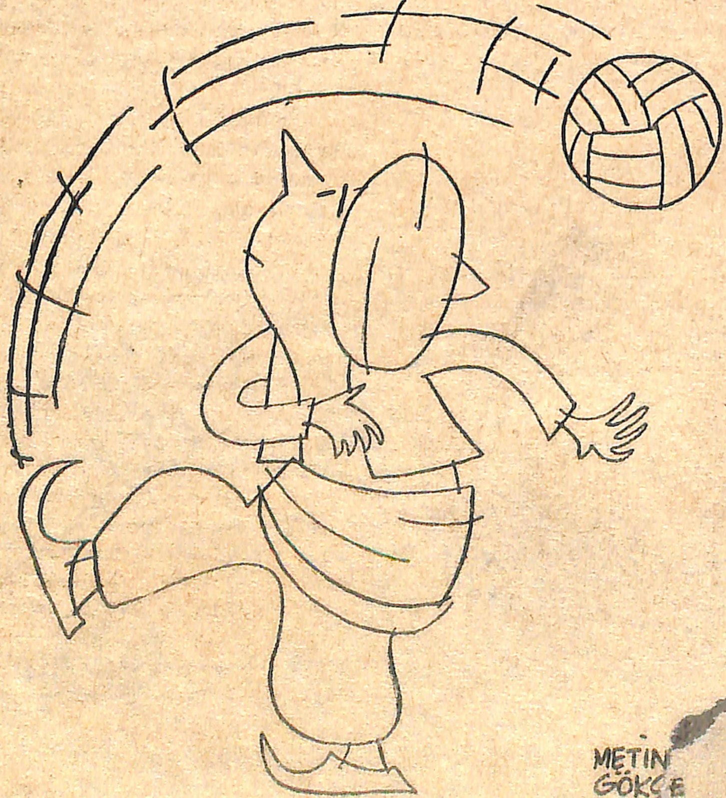
bize göre

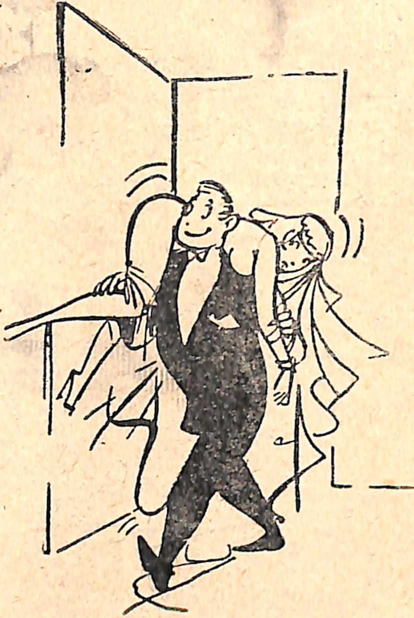

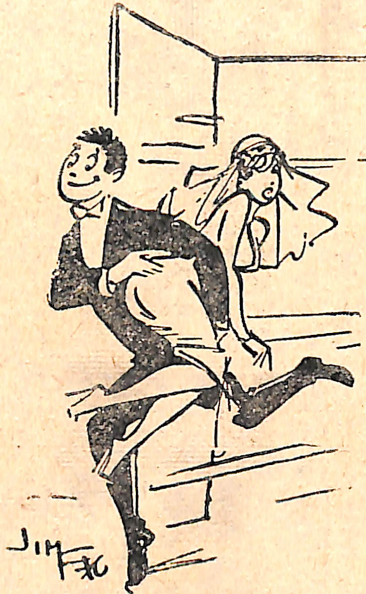

Dünya KARİKATÜRLERİ

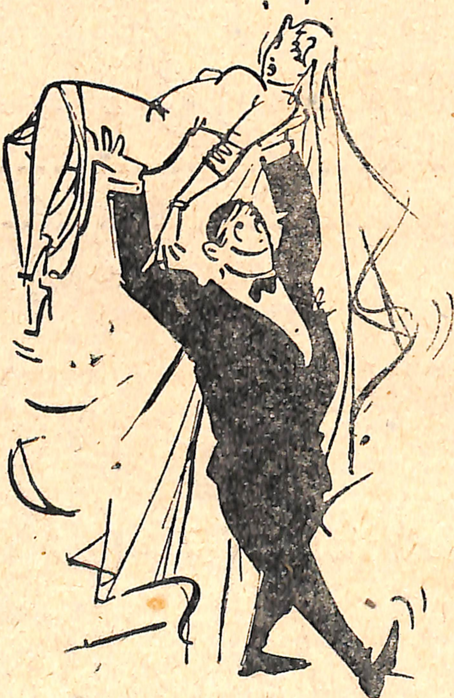
İlk GECELERİ

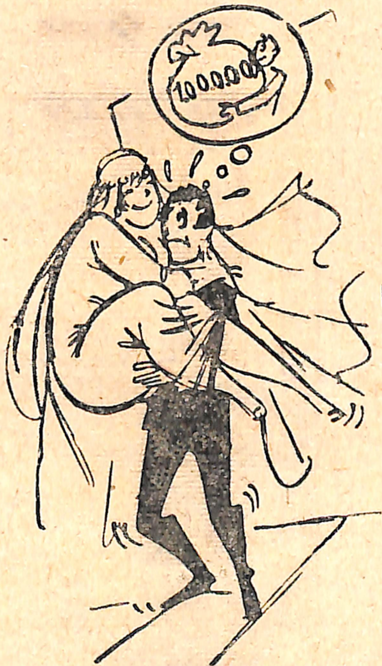
GÜREŞÇİNİN

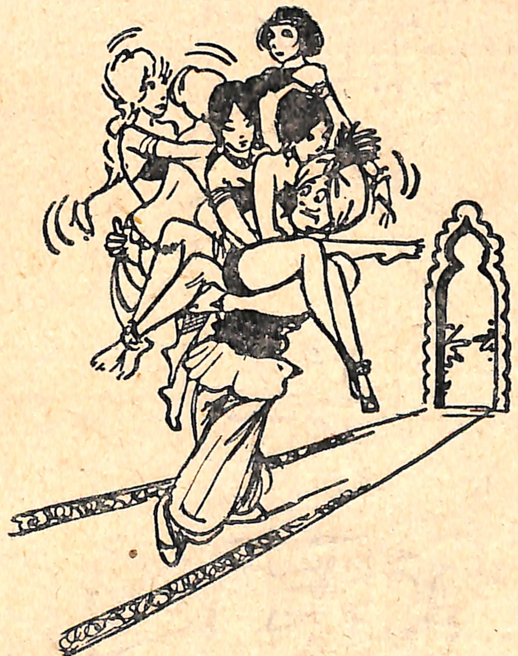
KOŞUCUNUN

HALTERCİNİN

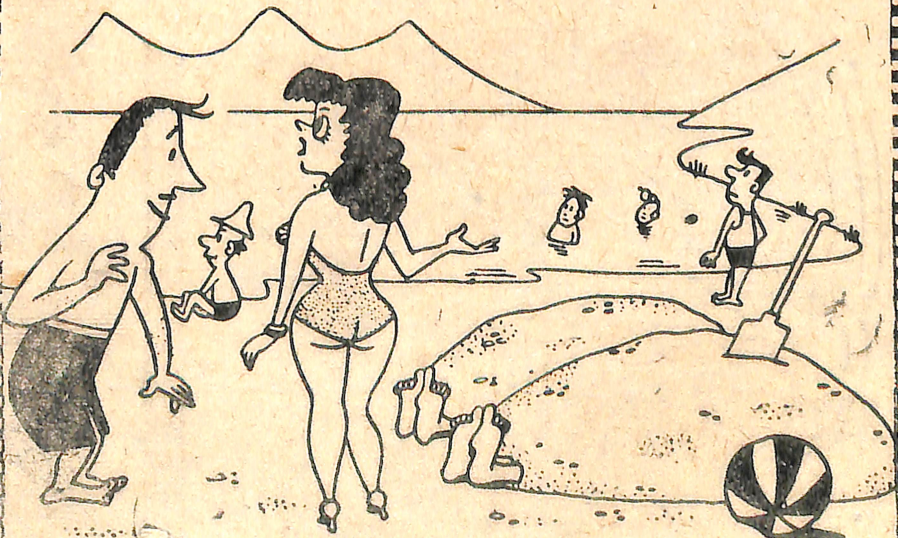
VURGUNCUNUN

EMİR HAZRETLERİNİN

-AYOL, TEK KADEHLE SARHOŞ OLDUN!
-TEK DEĞİL GÜZELİM, ÇİFT...

-TAKDİM EDEYİM SEVGİLİM, ANNEMLE BABAM...

T. C.

ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

P a r a ,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ı r .

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
Abone Seneliği 37.5 Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

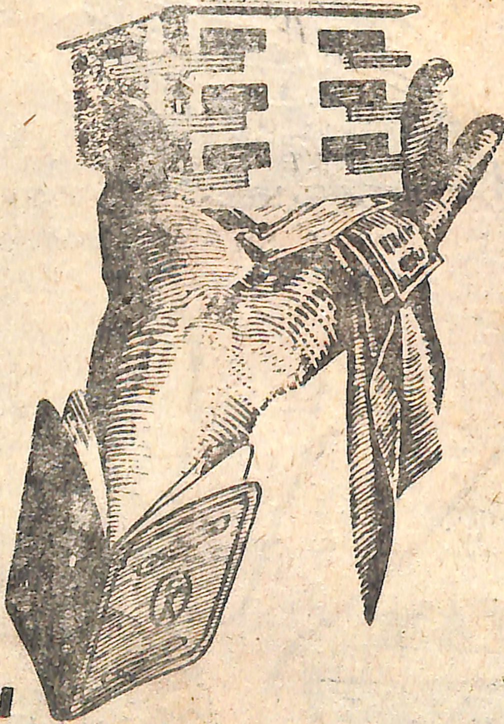
Şimdi tasarrufa
KOLAYLIKLA ALIŞABİLİRSİNİZ
Çünkü

Bütçenizin müsadesine göre sizi her ay 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmeye alıştıracak olan AKBANK AİLE TEVEDİATI HESAPLARI her 200 hesaptan 100 üne 96.000 lira ikramiye isabet ettiren yegâne tasarruf sistemidir

AKBANK

Tasarrufu en çok destekleyen bankadır

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Denizcilik Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

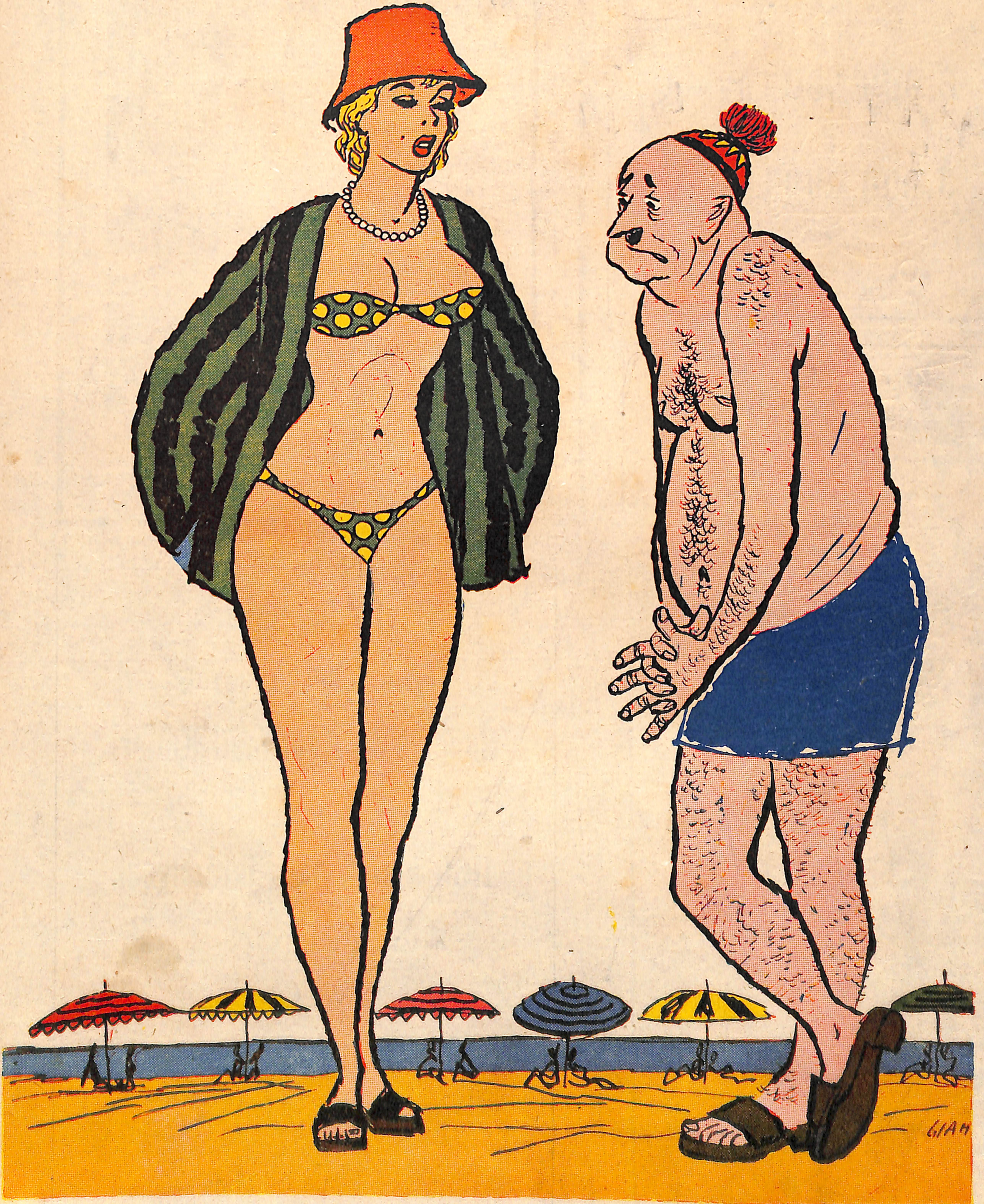
BEDAVA OLARAK

İç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

Bir Hafta İstirahat

AKBABA

— Kocacığım, bugün plâja ilk gelişim... fazla soyunmak istemedim!